

SPEJDER JUL

19

34

Norman
Rockwell

SPEJDER JUL

I N D H O L D

NAADEN OG SANDHEDEN ER KOMMET VED JESUS KRISTUS.
Af Stiftsprovst, Dr. theol. Skat Hoffmeyer.

HELLIG JUL. Digt af Svend Rehling.

JUL UNDER ANDRE HIMMELSTRØG.
Hvorledes Danskere holder Jul — fjernt fra Danmark.

DEN GAMLE CHIEF SCOUT. Baden Powell-Citater.
Med Portræt af Verdensspejderchefen.

PAA LANGFART. Af Jack London.
Illustreret af Oscar Jørgensen.

DA TJURERNE BLEV OVERTROISKE. Af Arne Skouen.
Illustreret af Thor Wiborg og Oscar Jørgensen.

VI ER AF EET BLOD — DU OG JEG! Spejderemblemer fra Alverdens Lande.

PJATGÆSSENES JULENAT. Af Kaj H. Funch.
Illustreret af H. Borge Andersen.

KENDER DU TRÆERNE OM VINTEREN? Med en Bestemmelsestavle.

KAN DU TEGNE?

Illustreret Vejledning — Især for Ulveunger.

SÆLSOMME HÆNDELSER I ZOOLOGISK HAVE. Efter Peter Plys.

ULVEUNGERNE HAR UDSET SIG ET JULETRÆ.
Helsidestegning af Louis Moe.

DA JEG SIDST VAR HOS BARBEREN. Blade af Nilles Dagbog, fortalt af ham selv.
Illustreret af Leo Fredsbjerg.

NY RETSKRIVNINGSREFORM. Gammel Vise af »Erbødigt«.

REDIGERET AF HOLGER MATHIASSEN.

Omslagsbillede efter Norman Rockwells Maleri »Boy Scouts of the World«.
Med Tilladelse af Boy Scouts of America, copyright Brown & Bigelow, St. Paul, Minn., USA.
Nærværende Ramme udført af Viggo Bang.

Udgivet af

KFUM-SPEJDERNE I DANMARK OG DET DANSKE SPEJDERKORPS.

1 9 3 4

Forhandling til Boghandlere: F. PALM GREISEN, KØBENHAVN

Naaden og Sandheden er kommet ved Jesus Kristus

Af Stiftsprovst, Dr. theol. Skat Hoffmeyer

(Johs. 1, 17)

DE KRISTNE KIRKE har altid været klar over, at det var noget stort, der skete ved Jesu Fødsel Julenat. Det er saa stort, at det aldeles ikke er let at udtrykke det med Ord; men naturligvis maa Kirken alligevel prøve paa at faa det sagt. En engelsk Filosof skrev engang, at Filosofien altid er en Ulv i Faareklæder, fordi den absolut vil *sige* det, som egentlig er uudsigeligt, for stort til at siges; den vil fange det uendelige og spærre det inde bag Begreber og Ord. Der kan være noget i dette — men vi maa jo alligevel prøve paa at faa det sagt. Og den Sætning, som staar over disse Linjer, er et af de ældste Forsøg, vi ejer; den stammer fra Indledningen til Johannes-Evangeliet. Hvad ligger der i den?

— — —
Først ligger der det, at Naaden og Sandheden er *kommet* — de var der ikke i Forvejen. De kom ovenfra, fra Gud, ned til denne Jord. Det er nu engang ikke saadan, at Sandheden af sig selv vokser ud af denne Klode. Det har Mennesker ganske vist ofte tænkt sig og haabet paa; men det er ejendommeligt, at den allersidste Tids videnskabelige Udvikling synes at ville berøve os disse Drømme; Sandheden, den egentlige, sidste Sandhed, faar vi ikke

fat paa — den vil i det uendelige blive ved med at smutte fra os. Den gamle kristne Tanke er da ogsaa den, at Sandheden er Guds, og vi Mennesker faar den kun, naar vi faar den fra ham.

Og dette er endnu mere klart, naar det drejer sig om Naaden. Det er sikkert og vist, at Naade ikke er noget, der vokser frem ud fra Studiet af vor Jord og dens Natur. Naturen er ofte baade skøn og ophøjet — men den er kold, ligegyldig, ubarmhjer-
tig. Hvis alt Liv paa Jorden døde, vilde den evige Sne paa Bjergtoppene ligge lige skøn og uberørt tilbage. Derfor faar man aldrig Øje paa Naaden, saa længe man nøjes med at studere det, der af sig selv gror ud af Jorden og dens Liv.

Men den gamle Sætning i Johannes-Evangeliet siger, at Sandheden og Naaden er at finde paa Jorden, fordi de er *kommet* hertil.

— — —
Dernæst ligger der i den gamle Sætning, at de er kommet *sammen med hinanden*. Man har ofte villet skille dem ad, men saa lærer man aldrig at forstaa nogen af dem.

Man har ofte villet forstaa det saadan, at det hele var sagt med det ene Ord: Naade. Og saa slog man en Streg over Livets Strenghed, over Fortabelse og

Synd og Død. Man har saagar forkyndt noget i den Retning og givet det ud for Kristendom. Det er ikke sært, at Folk kan faa det Indtryk, at Kristendom er noget underligt uvirkeligt noget, naar det er en saadan Kristendom, de er blevet præsenteret for; for i det virkelige Liv skal man nok hurtigt faa Øje paa Alvoren og Strengheden i det hele. Det maa imidlertid siges, at Evangeliet ikke er saadan noget lyrisk Sludder; Evangeliet er tværtimod realistisk indstillet helt igennem.

Og andre har villet holde sig til Sandheden, og til den alene. De har erklæret sig tilfredse med Sandheden; fik de bare fat i den, begærede de ikke mere. Men det bliver et trist Resultat, for Sandheden i sig selv er ligesaa kold og følelsesløs som den evige Sne.

Men den gamle Sætning siger da ogsaa, at de to ikke skal skilles ad. Naaden betyder ikke, at der slaas Streg over Livets Alvor; og Sandheden betyder ikke, at der slaas Streg over Guds Kærlighed.

— — —
Endelig siger den gamle Sætning fra Johannes-Evangeliet, at de to Ting kom med Jesus Kristus. Han, som fødtes Julenat, var — som det hedder i Vers 14 — »fuld af Naade og Sandhed«.

Han er Sandheden, som han sagde det om sig

selv: »Jeg er Sandheden«. Han er Nøglen til Livets Gaade, han er Nøglen ind til Guds Væsen. Han er dette i sin Person, i sine Ord og i sin Daad Langfredag og Paaskemorgen. — Og han er Naaden; han er i sit Væsen og i sit Komme til denne Jord selve Guds Naade imod os og til os. Det er den bibelske Tanke, at Guds Kærlighed ikke kan udtrykkes tydeligere end i dette, at den himmelske Far gav sin eneste Søn bort. Vi véd naturligvis, at selv dette kun er Billedtale; men det er nu engang det bedste Billede, som kan findes, og det er et Billede med en Virkelighed bag sig — en Virkelighed, som ganske vist er større end alle Ord, fordi den netop er det største, som eksisterer: *Guds Godhed*.

Det er da et Forsøg paa at faa det sagt, et Forsøg paa at udtrykke den store Realitet, som indtraf Julenat. Og det er en Realitet, der er ligesaa reel nu som for 1900 Aar siden; den, som faar fat paa dette, faar fat paa Tilværelsens inderste Virkelighed. *I Jesus Kristus er Naaden og Sandheden kommet; i ham er Naaden og Sandheden til Stede midt iblandt os.*

Matthoffmeyer.

HELLIG JUL

Jul i Vesten eller Jul i Østen,
Jul i Kirke eller Jul i Hjem —
*naar blot Hjertet hører Englerøsten,
Vingebruset over Bethlehem.*

Jul med Sange eller Jul med Sukke,
Jul i Danmark eller langt af Led —
*naar blot Hjertet fandt den Krybbevugge,
det kan, tavs og ydmygt, knæle ved.*

Jul i Purpur eller Jul i Pjalter,
Jul i Hytte eller højt paa Straa —
*naar blot Hjertet lønlgt ved et Alter,
det begærer selv at ofres paa.*

Vend Rebling

JUL

UNDER ANDRE HIMMELSTRØG

Hvorledes Danskere holder Jul
— fjernt fra Danmark

Vi kender allesammen den hyggelige, danske Jul med dens Travlhed, dens Bagning og Stegning, dens Forventning og Glæde. Vi skriver lange Ønskesedler og køber Gaver til de andre og gemmer dem omhyggeligt. Vi drømmer om Snevejr og klar Frost, saa der kan løbes paa Skøjter og kælkes i Ferien. Vi pynter Juletræet med straalende Lys og med Stjernen i Toppen og danser omkring det, mens Mor sidder ved Klaveret og spiller de herlige, gamle Julemelodier. Og alle de, der har deres Gerning i andre Byer, rejser hjem til Jul — for Julen er især Hjemmets Fest.

Men mon vi saa sender Tankerne ud til dem, der ikke naaede hjem til Jul? De mange syge paa Hospitalerne, Sømændene paa de store Have, de mange Landsmænd, der drog ud for at skabe sig en Livsstilling under andre Himmelstrøg — hvordan mon de holder Jul?

Nogle af dem fortæller os det her. Sømanden, Ingeniøren, Præsten, Husassistenten og flere andre faar nu Ordet. Beretningerne strækker sig lige fra Kina over Bethlehem og London til Nord-Grønland. De fortæller om Ensomhed og Savn, om Fare og Spænding, om den fredfyldte Stemning i det hellige Land. Og alle viser de os den dybe Sandhed i Svend Rehlings fine, lille Juledigt paa foregaaende Side.

SØMANDEN PAA HAVET:

Det var ombord paa et Fiskeriinspektionsskib for en Del Aar siden. Det var Dagen før Juleaften. Ak, hvem der nu havde været hjemme; men med at komme hjem havde det nok lange Udsigter, for nu laa vi paa fjerde Døgn underdrejet i en voldsom Snestorm et Sted oppe mellem Island og Færøerne. Det mente vi i al Fald; men helt sikre var vi ikke.

Snestormen var kommet over os ret pludseligt, og 14 Timer efter var der ikke andet at gøre end at dreje Skibet med Stævnen mod Vinden og saa lade Maskinen gaa netop saa stærkt, at vi kunde holde os paa Pletten, indtil Uvejret forhaabentlig snart vilde drive over igen.

Skibet slingrede voldsomt i det oprørte Hav. Nede i Maskinrummet maatte vi bide os fast med Arme og Ben for ikke at blive slynget ind i Maskinen, og i

Stolen sad den gamle 1. Mester og nynnede Julesalmer — det var nu hans Bidrag til Arbejdet.

Der var ikke lavet noget for at festligholde Julen i disse 4 Døgn, og da Juleaften kom, med Vejret endnu værre end tidligere, var der vistnok kun et Par Stykker af os, der tænkte paa Juleaften som den hellige Aften. Middagsbordet var dækket, og nogle forsøgte at komme op i Messen for at faa Mad, medens vi andre blev nede ved Maskinen.

Pludselig tog Skibet en voldsom Overhaling. Hele Servicet og al Maden paa Bordet blev slaaet af og slynget ud i Hovedet paa Oppasseren, der faldt omkuld og var lige ved at »druke i Mad«.

Nede i Maskinen var Situationen kritisk. Maskintelegrafan paa Dækket knækkede, og Viseren i Maskinen faldt paa »Stop«. Havde vi da lystret Ordre og standset Maskineriet, var vi gaaet under, men heldigvis er der noget, der hedder Konduite, og følgende et ikke

dadelfrit Instinkt lod vi Maskinen blive ved at gaa. I Vagstolen sad den gamle Mester og bad til Gud om Velsignelse for alle Gutterne i denne alvorlige Julenat.

Og vi naaede lykkeligt hjem.

Men under saa vanskelige Kaar maa Sømanden ofte tilbringe sin Jul.

Sens Præns

INGENIØREN I KINA:

Jul i Sydchina er noget andet end Jul i Danmark: ingen Juletræer, ingen Sne og slet ingen Højtid i Menneskers Hjerter. Ensomhed og Længsler mod Barndommens og Julens Land var min sædvanlige Lod ved Juletid i Kina, og her vil jeg kort fortælle om min allerensomste Jul paa Vej mod Tibets barske Fjelde.

Det var i Slutningen af Aaret 1917. Aaret forud havde Republikken Kinas første Præsident endt sit Liv midt under Oprør og Krige; en ny Præsident var straks kommet til Magten, og allerede nu først paa Efteraaret 1917 var han atter blevet styrtet. Alle Kinas Generaler vilde Konger være, men ingen af dem kendte Guds Lov om Kærlighed og Barmhjertighed. Oprør og Blodsudgydelser hærgede alle Kinas Provinser.

Hjemme i Danmark havde jeg besøgt min Faders Grav og taget en sidste Afsked med min gamle Mor, og mit Barn havde jeg maattet lade blive tilbage i de sikre Kystegne, mens jeg selv rejste ind i Oprørets Land. Saadan begyndte min Julerejse 1917. Ja, saadan er Livet — undertiden!

Der hvor Fjeldegnene begynder, maatte jeg forlade de europæiske Dampere, som befarer Yangtsefloden, og gaa ombord i en kinesisk Junk sammen med en Livgarde paa tolv Mand. Uge efter Uge sled vi os op gennem Flodens stride Strømhvirvler under næsten daglige Skærmydsler med udisciplinerede Soldater og Røverbander; ofte vidste vi knap, om det var Soldater eller Røvere, vi kæmpede imod.

Der var kun faa rejsende; thi alle, som kunde, blev hjemme i disse Tider. De fleste, jeg traf, var amerikanske Missionærer, der ikke holder Jul paa samme Maade som vi. Blandt de Europæere, jeg mødte paa min Vej, var der kun een, jeg sluttede mig til; han var Tysker og Katolik og blev skyet af alle Missionærer som en Fjende af deres Land og deres Tro. Men han var ensom, ligesom jeg, og hver af os følte, at vi i den anden havde fundet vor Næste.

Vandene bruste, Kuglerne peb, og Dagene gik, til det blev Jul. Vi to, den tyske Katolik og den danske Lutheraner, bænkedes os foran et veldækket Bord i min lille, lavloftede Kahyt. Kulierne udenfor snakkede og lo, fordi de havde en halv Fridag, Floden larmede som altid, og Stjernerne kom frem i den smalle Strime mørkeblaa Himmel, vi skimtede mellem de mægtige Fjelde, som omgav Floden. Da tændtes Himmel-

stjernen i vore Hjerter, og sammen bad vi hver paa sit Sprog og hver i sin Tro med Hjertet fuldt af Tak og Pris over den Frelser, som var os født idag.

Fjernt og uvirkeligt var Kinas Krige og Farer, fjernt alle fjendtlige, mistroiske Blikke; tilbage var to ensomme Mænd, der med straalende Øjne og Fred i Hjertet saa Juletræet i Fars og Mors Stue — den ene i Bayern, den anden i Danmark — og bag Juletræet stod Frelseren med udrakt Haand ved Indgangen til Guds evige Herlighed.

Uden Ord gik vi hver til sit og drømte om Julen derhjemme, til vi vaagnede til en ny Dags Farer og Kampe; men Julen havde bragt os sit velsignede Bud og styrket os til fortsat Gerning i Aaret og Aarene, som fulgte.

E. Gimbel

PILGRIMMEN I BETHLEHEM:

Det er Juleaften — i *Jerusalem!* En Haandfuld Skandinaver har været til Juletræ hos en svensk Missionær. Saa beslutter en Landsmand og jeg at bryde op for at vandre til *Bethlehem*, som ligger 10 km Syd for Jerusalem. Den hellige Nat var usædvanlig skøn. En blændende Fuldmaane i Zenit — Julenat 1931. — Ad denne Vej drog engang Vismændene fra Østerland vejledet af den nytændte Stjerne til Bethlehem for at finde og tilbede den nyfødte Konge, og i Nærheden af »Davids By« krydser vi et andet Sted Hyrdernes Spor undervejs fra Markerne ind til Barnet i Krybben. For hvert Skridt under Valfarten nynner vore herlige Julesalmer i Sindet — her opfyldes »Dejlig er den Himmel blaa« jo paa Stedet.

Da vi naar Vejsvinget efter at have passeret »de vise Mænds Brønd« og Rachels Grav, straalder det oplyste Bethlehem os i Møde mellem Bakkerne som et tændt Juletræ. Et prægtigt Stjernesud segner ned ad Himmelhvælvingen — saa begynder malmtunge Klokker at falde i Slag — *Bethlehems Klokker kimer til Julefest!*

Vi naar Udkanten af Byen. Der lyder Sang fra en oplyst Skolegaard. Det er kristne Araberdrenge, der synger deres Julesalmer med de brune Ansigter blussende i Baalskæret.

Saa naar vi den ældgamle Fødselskirke, der skal være bygget over den Grotte, hvor Frelseren blev født. En Stjerne i Gulvet udpeger Stedet. Med Sølvbogstaver staar ristet i Stenene den Begivenhed, som slog Verdenshistorien over i to Halvdele:

»Her blev Jesus Kristus født af Jomfru Maria.«

Med mærkelige Følelser stod vi to Danskere midt i Pilgrimsskaren paa det Sted, hvorhen nu hele den kristne Verden vendte sig i Tanke og Bøn:

»Ære være Gud i det høje!«

Boige Kjær-Hansen

HUSASSISTENTEN I LONDON:

Selv om Julen i det fremmede ikke — hvad Hygge og Stemning angaar — kan maale sig med Julen i ens eget Hjem, er der dog ingen Grund til at beklage os »stakkels« unge, danske Piger i England, for det er altid en Oplevelse at se, hvordan andre Nationer fejrer Julehøjtiden.

Der er ikke saa lidt Forskel paa engelsk og dansk Jul. Selve Juleaften fejres slet ikke. Det eneste usædvanlige, der foregaar den Aften, er, at Børnene, naar de gaar i Seng, hænger deres Strømper over Senge- stolpen i Haab om, at Sancta Claus (Julemanden) vil være rigtig gavmild og i Nattens Løb fylde Strømpe- skafterne med Gaver. Som Regel anbringer de ogsaa Pudebetrækket der — af nærliggende Grunde. Der er jo Grænser for, hvad et Par Strømpeskafter kan rumme!

Den store Christmascake (Julekage) bages ofte en hel Maaned i Forvejen; ja, den traditionelle Pudding laves ofte endog et Par Maaneder før Jul. Stuerne dekorerer med Guirlander. Kristtjorn og Mistelten hænges op under Dørkarme og Lamper. Julekortene stilles op paa Kaminhylden, efterhaanden som de ankommer (man maa gaa let henover med Støvekosten for ikke at vælte det hele Korthus, som denne Udstilling af Juleposten allermest ligner). Juletræer er temmelig sjældne; dog vinder de i de senere Aar mere og mere Indpas.

Den egentlige Julemiddag foregaar i Reglen 1. Juledag Kl. 1. Traditionen kræver, at den skal bestaa af stegt Kalkun og den berømte engelske Christmaspudding (som smager dejligt — men det er ikke klogt at spise for meget ad Gangen!).

Paa en Maade kan vi unge Piger være glade for, at Englænderne ikke højtideligholder selve Juleaften — det gør det nemlig muligt for de fleste af os at være med til den danske Gudstjeneste og den store Julefest, som dansk K. F. U. K. hvert Aar afholder i nogle Selskabslokaler nær Piccadilly. Det er saa dansk og hyggeligt og hjemligt som muligt — med Risen- grød og Gaasesteg og bagefter Dans om det store Juletræ, saa vi næsten glemmer, at vi befinder os midt i Kæmpemyretuen London.

Selvfølgelig er der ogsaa mange unger Piger, som maa tilbringe Juleaften i Ensomhed paa deres Værelse. Da kan Hjemveen ofte melde sig med Styrke; men saa kan et lille Juletræ med nogle faa Lys og et Par smaa Dannebrogssflag, som maaske har været i Julepakken hjemmefra, formaa at vække den rigtige Julestemning; og man hygger sig saa godt, man kan, og glæder sig over at læse Posten hjemmefra, som viser, at man dog ikke er helt glemt, selv om man ogsaa føler sig som det mest forladte Menneske paa Jorden.

Det at holde Jul afhænger jo ikke alene af de ydre Forhold og Landets Skikke og Traditioner — man kan ogsaa godt »opleve Julen« alene i et fremmed Land — bare man selv vil lukke Julens Budskab ind i Sjæl og Sind.

Ida Hinderup

PRÆSTEN I NORDGRØNLAND:

Allerede flere Maaneder før Julen begyndte Forberedelserne dertil; i September var det sidste Skib fra Danmark kommet, og Julegaverne, det havde medbragt, var lagt tilside. Efter Skibstiden maatte Præsten endnu engang foretage Embedsrejser i Baad; den sidste blev i Reglen lagt saaledes, at vi paa Hjemvejen kunde gøre Ophold ved Øer med rig Lyng- og Enebærvækst og fylde Baaden med Grønt — til Juletræet.

I Slutningen af November mødte Kateketen med en Deputation fra Ungdommen for at træffe Aftale med Præsten om, hvilke Salmer og Sange der skulde syn- ges ved den liturgiske Gudstjeneste; helst skulde der være et Par, som man ikke kendte før; saa skulde baa- de Noder og Teksten afskrives og indøves, og Arbejdet med at faa disse Sange til at lyde kønt og faa det firstemmige Kor indøvet krævede ogsaa Tid — selv- om det gik med Liv og Lyst.

Slæder var kommet fra de nærliggende beboede Pladser, fyldt med frosne Ryper; Folkene vilde gerne foretage det sidste Juleindkøb i »Hovedstadens« vel- forsynede Butik.

I Hjemmet havde vi haft Bagning. Juletræet var la- vet af en Granstage, hvor Grenene var Pinde, der snit- tedes fast og blev omviklede med Lyng og Enebærris. Lysepiberne var hjemmelavede (af gamle Konserves- daaser!); men Lysene og det meste af Pynten havde Skibet bragt os. Saa var ogsaa alt rede til Julefesten.

Juleaftensdag mødte da først Børnene ved Kirken, renavskede og i flunkende ny Klæder, stolte i deres Pynt og samtidig generte; de skulde i Kirken for den gamle Overkateket vise, at de kunde deres Juleevan- gelium — *pivordle uvd lune mákunane* o. s. v. — de største kunde jo det hele, de mindste maaske kun det første Vers, ja, de allermindste blev baaret af deres Moder eller store Søster, som da fremsagde Evangeliet for de smaa. Efter at Overkateketen havde holdt en kort Tale, og et Par Julesalmer var sunget, stormede Skaren ud, og nu var Genertheden forsvundet, nu skul- de Børnene rundt til alle de Danske og ønske deres: *jutdlime pivdluaritse* — Glædelig Jul! Og hvert Sted fik de en Pose med Pebernødder, Kager, Figener el- ler lignende.

Kl. 5 holdtes den liturgiske Juleaftensgudstjeneste, hvor de særlige indøvede Sange klang, og hvor Me- nighedssangen baade lød paa Dansk og Grønlandsk; thi en stor Mængde af vore dejlige Julesalmer er blevet oversat til Grønlandsk.

Saa endelig kunde vi holde vor Juleaften om »Jule- træet« i Hjemmet, men ikke helt i Ro — saa kom en, saa en anden af vore særlige Venner med deres Julegaver, — og saa maatte vi ogsaa rundt og ønske Glædelig Jul.

Julenat kalder Grønlanderne Vaagenat. De unge gaar omkring i Flok, standser udenfor hvert eneste Hus og synger deres flerstemmige Julesalmer. Kl. 5 Morgen slutter de udenfor Præsteboligen med Sang, nu skal Præsten op. Kl. 6 er den grønlandske Julemorgen-

Efter Maleri af Fritz von Uhde;
»Die Weissen aus dem Morgenland«

Og se, Stjernen, som de vise Mænd havde set i Østen, gik foran dem, indtil den kom og stod oven over, hvor Barnet var. — Men da de saa Stjernen, blev de joare meget glade. — Og de gik ind i Huset og saa Barnet med dets Moder, Maria, og faldt ned og tilbad det og oplod deres Gæmmer og ofrede det Gaver, Guld og Røgelse og Myrra.

(Matth. 2, 9-11).

gudstjeneste og Kl. 10 grønlandsk Højmesse, efter hvilken alle Mænd samles udenfor Præstegaarden, affyrer nogle Geværsalver, kommer ind og giver et varmt Haandtryk med Ønsket: *jutdlime pivdluarna*, som besvares med et *ivdlitdlo* — Tak i lige Maade.

Kl. 2 havde jeg igen Gudstjeneste, denne Gang for den danske Menighed, men saa var jeg ogsaa saa træt, at jeg lod Overkateketen holde den grønlandske Gudstjeneste Kl. 5. Lad mig tilføje, at Kirken var overfyldt til alle Julegudstjenesterne, endogsaa til den danske, skønt ingen af Grønlænderne forstod noget af Sproget.

Saa gik man paa Besøg hele Juletiden igennem, Skolebørnene fik deres eget Juletræ, Nytaarsaften kom med nye Festligheder, Julen sluttedes først Hellig tre Kongers Aften, hvor Børnene atter gik omkring mel-

lem Husene med kulørte Lygter og en stor Stjerne, mens Sangen lød: »De hellig tre Konger saa Hjertens glad...«

Julen i Grønland er velsignet. Vel kan Tanken om de kære derhjemme i Danmark tvinge et dybt Suk frem; men tænker man tilbage derpaa, kommer Ønsket ofte: Gid jeg nu vil kunne faa en ligesaa velsignet Jul her, som jeg har haft i det fjerne.

Carl Wagner.

Den gamle Chief Scout

Lord Baden Powell of Gilwell fylder snart 78 Aar; men hans Sind er ungt som en Ynglings. Hans Liv har altid været fyldt med haardt Arbejde, og det har været lykkeligt. Hundredtusinder af Spejdere har gjort ham til Genstand for en enestaaende Heltedyrkelse; men han kan taale det, for han er en ydmyg Mand. Naar han taler, lytter vi alle for at opfange hvert Ord. Her bringes nogle karakteristiske Citater fra hans Taler og Bøger:

En Rigmand har en gang sagt, at det, som er mest værd at eje, er de Ting, som ikke kan købes for Penge. Der er i hvert Fald baade Trøst og Opmuntring i dette for den, som er fattig. Og det er der ogsaa i det singalesiske Ordsprog, som siger: »Den, der er lykkelig, er rig; men deraf følger ikke, at den, der er rig, er lykkelig.«

For nogle Aar siden sagde jeg til mig selv: »Om tre Aar er du død. Du maa derfor faa baade dette og hint gjort færdigt, ellers bliver det for sent.«

Denne Vane fik mig til at sætte Fart paa og faa udført Ting, som jeg ellers vilde have opsat.

Opsætter du en let Ting, bliver den svær, og opsætter du en svær Ting, bliver den umulig.

Mange Mennesker er blevet rige paa Grund af Spil; men saa vidt jeg ved, ingen ved at spille.

Ti Kroner i Lommen er mere værd end tyve i Totalisatoren.

Kolonihavebevægelsen har gjort Værtshusene mere Skade end nogen Afholdsreform fra Rigsdagen vilde have gjort, og samtidig har den givet meget mere Sundhed og Tilfredshed, end nogen sanitær eller poli-

Nyt Portræt af Verdensspejderchefen.
Skaaret i Linoleum af Philip C. Keen.

tisk Reform vilde have givet.

En meget almindelig Maade at udfinde en mistænkelig Mands Nationalitet paa er at træde ham over Tærne og saa høre, i hvilket Sprog han giver sin Smerte Luft.

Nogle deltager i kraftige Legemsøvelser, andre dyrker Haandvægte eller lignende muskeludviklende Øvelser, saa de faar Klumper over hele Kroppen; det kan se meget morsomt ud paa et Fotografi, naar de spænder dem; men de er ikke til den fjerneste Nytte!

Bomulden, som vokser i Indien, bearbejdes i Manchester, gøres færdig i Belgien og bruges i Østafrika.

Kun ved fælles god Vilje og Samarbejde kan Nationerne naa til Velstand og Lykke.

Forskellen mellem Spejderloven og andre

Love er denne: Man vedbliver at tilhøre en Nation, selv om man nok saa meget overtræder Nationens Love. Men en Spejder, som bevidst overtræder Spejderloven, kan ikke vedblivende være Spejder.

En Gentleman er en Mand, som holder selv sine Taanegle rene.

Hvis man vilde give Spejderbevægelsen det Beløb, en Slagkrydser koster, vilde man ikke være langt fra aldrig mere at behøve at bygge Slagkrydsere.

Man spurgte mig engang: »Hvorledes lyder Forbudet mod Spejdernes Tobaksrygning?« — Mit Svar lød, at *der slet intet Forbud var*, men enhver Dreng ved, at den Dreng, der ryger, er et Fæ, og vi har den stiltiende Overenskomst i Bevægelsen, at *»en Spejder er ikke et Fæ«*.

Se bare til Frimærket, min Dreng; dets Nytte skyldes, at det kan holde fast ved en Ting, til det naar Maalet.

Man spurgte mig forleden Dag, hvad jeg forstod ved *Takt*, og jeg kunde ikke svare bedre, end ved at fortælle den gamle Historie om den taktfulde Gås- og Vandmester. Da han kom ind i et Badeværelse, hvortil Døren ikke var laaset, og der sad en Dame i Badekarret, sagde han straks: »Undskyld, Hr.! jeg vidste ikke, at Herren var herinde«, og saa forsvandt han igen.

Det morede mig lidt at høre, at da en Avis fornylig holdt et Rundspørge om, hvem der var de mest travle Mænd i England, saa opdagede jeg, at jeg var sat paa Hylde sammen med Lloyd George og Prinsen af Wales.

Jeg fortjener ikke en saadan Ros mere end min Hat, maaske endda mindre end den, for min Hat har arbejdet ikke saa lidt over sin Tid i disse dyre Efterkrigstider.

Ganske vist skriver jeg dette et Kvarter over fem en bitterkold Vintermorgen; men hvis jeg ikke var staaet tidligt op hele mit Liv, saa vilde jeg aldrig have faaet Tid til at faa Halvdelen af den Fornøjelse, jeg har haft ud af det.

Selv nu husker jeg en Solnedgang for over fyrretyve Aar siden, nede paa Sydafrikas Sletter.

Et straalende Spil, som om en flammende Port

førte ind i skinnende, gyldne Haller. Ad den Port skal vi engang gaa ind, naar vi »gaar til Forklaringskysten«.

Har en Solnedgang nogensinde vakt disse Tanker hos dig? — — — Den menige Soldat, der var sammen med mig ved den Lejlighed, stod og bad.

Lad dine Handlinger og Tanker være ledet af *Kærlighed*. Med Kærlighed mener jeg ikke, at du gaar hen

og bliver forelsket og alt det. Jeg mener, at du gør Brug af det venlige Sindelag, du viser, naar du gør andre Mennesker en Tjeneste, naar du er venlig og medfølelse, og naar du viser Taknemlighed overfor dem, der har været venlige mod dig.

Jeg har et lille Totem hængende hjemme over mit Skrivebord. Det hjælper til at sætte mig i Humør, naar et kedeligt eller vanskeligt Arbejde ligger for.

Det forestiller en Mand, der angriber en hæsleg Drage. Hans Navn er Sgt. Georg, Spejdernes Forbillede. Jeg har ogsaa en Mængde Tegninger af ham, baade gamle og nye. Der er især en, jeg foretrækker for alle de andre, ikke fordi det er et bedre Billede, for det er det ikke, men fordi Sgt. Georg paa det er vist med et vældigt Smil — han angriber frejdigt Dragen med et Smil og er fast besluttet paa at vinde. Det er paa den Maade, enhver Vanskelighed skal mødes, hvor styg den end synes.

Basen Park 1 Bliv

Om det er ovenstaaende Tegning, Verdensspejderchefen her hentyder til, er maaske nok tvivlsomt. Men den siger i hvert Fald til hver eneste Spejder, at han skal ikke møde Dagliglivets Bekymringer og Besværigheder med Uoplagthed og sure og gnavne Miner — men med godt Humør og et Smil paa Læben.

Naar du saa husker paa, at disse Guds underfulde Skabninger — Menneskene — med deres udviklede, smukt tilpassede, levende Mekanismer bliver flaaet itu, ødelagt og lemlæstede af Bomber og Granater, opfundne af Mennesker, i Krige, der er planlagte af Mennesker, og som er opstaaede over Skurkestreger begaaede af Mennesker, saa forstaar du, at der er noget ondt og vanhelligt ved Krigen.

For mig er Klokken nu ti i mit Liv Aften. Det vil snart være Sen-

getid. For dig er den ti om Formiddagen; den bedste Del af Dagen — af Livet — ligger for dig.

Jeg har haft den herligste Dag; den har nok haft sine Skyer og sine Byger; men den har ogsaa bragt det dejligste Solskin.

Hvad vil du nu bruge din Dag til? Den kan blive lige saa lykkelig som min, hvis blot du selv vil. Men bare ikke, hvis du drysser gennem den i Forventning om, at »noget vil vise sig«, eller sover det halve af den bort.

Vaagn op!

Bestil, noget!

Du har kun eet Liv at leve her paa Jorden. Brug derfor hvert Minut af det fornuftigt.

Af hele mit Hjerte ønsker jeg dig Held dertil, og saa — *God Jagt!*

Paa Langfart

af
Jack London

»Kom det i.«
»Jamen! hør nu, Kid, bli'r det ikke alt for stærkt? naar du nu ogsaa kommer Brændevin og Pølse og...«

»Kom det bare i, siger jeg. Hvem er det for Rejsen, der laver denne her Punch?« Og Kid smilede velvilligt gennem Dampene. »Naar du har været i dette Land saa længe som jeg, min Søn, og levet af Kanin-spor og Laksemaver, saa vil du lære, at det kun er Jul en Gang om Aaret. Og en Jul uden Punch, det er ligesaa galt som at grave en Skakt uden at stive den af.«

»Hold endelig fast paa det,« sagde Store Jim bifaldende.

Han var kommen ned fra sin Grube ved Mazy May for at holde Jul. De vidste alle, at han de to sidste Maaneder havde levet udelukkende af Elsdyrkød.

En Stund sad Mændene nu sammen og fortalte hinanden om deres Oplevelser i Ødemarken.

Men snart begyndte Kids frygtelige Brygsammen at gøre sin Virkning. Mændene fra Lejrene og de store Vidder aabnede sig under dens varmende Indflydelse, og Spøg og

Latter og Sang og Fortællinger om en svunden Tid lød rundt om Bordet. Fremmede Mænd, blæst sammen fra et Dusin Lande, drak hinandens Skaal. Der var Englænderen Prince, som holdt Tale for »Onkel Sam, den nye Verdens fremmeligste Barn«; der var Yankeen Bettles, som drak »Dronningens Skaal«; og der var Savoy og Meyer, den tyske Handelsmand, som stødte deres Glas sammen til Ære for Elsass og Lothringen.

Saa rejste Kid sig med Bægeret i Haanden og saa hen paa det fedtede Papirsvindue, hvor Rimen sad tre Tommer tyk.

»Skaal for Manden, der er paa Langfart i Nat! Gid hans Proviant maa strække til, hans Hunde holde sig friske, hans Tændstikker aldrig blive vaade!«

Krak! Krak! — De hørte den velkendte Lyd af Hundepisken, Hundenes hylende Tuden og en Slædes Skuren, da den standsede uden for Hytten. Samtalen stilledes af, mens man ventede paa, hvad der vilde komme.

»Det er en af den gamle Skole, han sørger først for Hundene og saa for sig selv,« hviskede Kid, mens de lyttede til de snappende Smæld af Kæberne og den ulveagtige Snærren og Smertehyl, som fortalte deres øvede Øren, at den Fremmede var i Færd med at drive deres Hunde tilbage, mens han fodrede sine egne.

Saa lød den Banken, de havde ventet paa, skarpt og tillidsfuldt, og den Fremmede traadte ind. Blændet af Lyset tøvede han et Øjeblik ved Døren og gav dem alle Lejlighed til at anstille en nøjere Undersøgelse. Det

var en mærkelig Skikkelse og meget malerisk i sin Polardragt af Uld og Pelsværk. Seks Fod og to eller tre Tommer i Højden med tilsvarende Skulderbredde og Brystkassevidde. Hans glatragede Ansigt havde paa Grund af Kulden antaget en lyserød Farve, de lange Øjenvipper var hvide af Rim, og Ørelapperne og Nakkebeskytteren paa den store Ulveskindshue hang løse, saa han lignede selve Kong Frost, der traadte ind fra Natten der udenfor. Uden om hans Jakke sad et perlesyet Bælte, hvori der stak to store Colt Revolvere og en Jagtkniv, medens han foruden den uundgaelige Hundepisk

JACK LONDON

kendte bedre end de fleste Livet i Klondyke. Og bedre end de fleste forstod han ogsaa at skildre de primitive og stærke Mænd, der lever i Nordlandet, paa Civilisationens Grænse.

Fortællingen her har ikke andet med Jul at gøre, end at den foregaar en Juleaften. En Haandfuld ejendommelige Mænd er støvnet sammen i en Bjælkehytte. Da banker det paa Døren, og ind træder Manden, der er

PAA LANGFART

bar en røgfri Riffel af sværeste Kaliber og nyeste Model. Da han traadte frem, kunde de se, at han var stærkt medtaget, skønt hans Gang var fast og elastisk.

En forlegen Stilhed var opstaaet, men hans hjertelige: »Glædelig Jul, Folkens!« bragte straks Stemningen til Veje igen, og i næste Øjeblik havde han og Kid grebet hinandens Hænder. Skønt de aldrig havde truffet hinanden, havde de hørt om hinanden. Han blev budt hjertelig Velkommen og bænket ved et Bæger Punch, inden han kunde faa Lejlighed til at fortælle sit Ærinde.

»Hvor længe er det siden, en Kurveslæde med tre Mand og otte Hunde er kommen her forbi?« spurgte han.

»Godt og vel to Dage siden. Er du ude efter dem?«

»Ja, det er mit Spand. De løb væk med dem lige for Næsen af mig, de Slyngler. Jeg har halet to Dage ind paa dem allerede — tænker, jeg hugger dem i næste Omgang.«

»Saa slaar de vel Gnister, hva'?« spurgte Store Jim for at holde Samtalen vedlige, for Kid havde allerede Kaffekanden paa og var travlt beskæftiget med at stege Flæsk. Den fremmede klappede betydningsfuldt paa sine Revolvere.

»Naar tog du fra Dawson?«

»Klokken tolv.«

»Forrige Nat, selvfølgelig?«

»I Dag.«

Der gik en Mumlen af Forbavselse ned langs Rækken af Mænd. Og det var med god Grund, for det var netop Midnat nu, og fem og halvfjerdindsstyve Kvartmil ufremkommelig Vej paa Floden i Løbet af tolv Timer var noget næsten uhørt.

Samtalen begyndte imidlertid at dreje sig om almindelige Ting og kom til at dreje sig om Barndoms minderne. Medens den Fremmede spiste den tarvelige Kost, studerede Kid opmærksomt hans Ansigt. Han kom hurtigt til det Resultat, at det var smukt, ærligt og aabent, og at han godt kunde lide det. Det var endnu ungdommeligt, men Farer og Besværligheder havde gjort Trækkene skarpe. Skønt de blaa Øjne var venlige, naar han talte med nogen, og milde, naar Ansigtet var helt i Ro, var der noget i dem, der mindede om den haarde Staalglans, der vilde vise sig, naar det gjaldt om at handle, og navnlig, naar det gjaldt om at tage det op med Overmagten. Den svære Underkæbe og firkantede Hage tydede paa barsk Stædighed og Ubetvingelighed. Men trods alt det, der karakteriserede Løvenaturen, var der tillige en vis Blidhed, en Andydning af noget kvindeligt, der vidnede om, at han havde et følsomt Sind. —

»Ja, saadan blev altsaa jeg og min gamle splejse!

I Stedet for at svare aabnede han sit Ur, løste det fra Remmen og rakte det til Store Jim.

sammen,« sagde Store Jim, idet han afsluttede den spændende Beretning om sin Frierfærd.

»Naa, er der saa Smaafolk, der venter dig dernede i Staterne nu?« spurgte den fremmede.

»Nej; min Kone døde, inden der kom nogen. Derfor er jeg her.«

Store Jim begyndte tankefuld at tænde Piben, som slet ikke var gaaet ud, og klarede saa op med et: »Og du, Fremmede — er du en gift Mand?«

I Stedet for at svare aabnede han sit Ur, løste det fra Remmen, der tjente til Urkæde, og rakte den anden det. Store Jim pirrede op i Tranlampen og betragtede kritisk Urkassens Inderside og gav med et sagte Udbrud sin Beundring til Kende og rakte den til Savoy. Denne rakte omsider Uret til Prince, og man saa, at hans Hænder skælvede, og hans Øjne fik et mærkeligt blidt Udtryk. Og saaledes gik det fra den ene barkedede Haand til den anden — dette maledede Fotografi af en Kvinde, der netop var af den blide Type, som saadanne Mænd helst tænker paa, med et lille Barn ved Brystet. De, som endnu ikke havde set Vidunderet, var bristefærdige af Nysgerrighed; de, som allerede havde set det, var tavse og tankefulde. De kunde møde Hungerens Angreb, Skørbugens Rædsler og den pludselige Død paa Land og Vand; men det maledede Billede af en ukendt Kvinde med hendes Barn forvandlede dem alle til Børn igen.

»Jeg har aldrig set den lille — det er en Dreng, skriver hun, og to Aar gammel,« sagde den Fremmede, da han fik Skatten tilbage. Et tøvende Øjeblik betragtede han det, lukkede saa hurtig Kassen og vendte sig bort, men ikke hurtig nok til at skjule den frembrydende Graad.

Kid førte ham til en Køje og sagde, at han skulde lægge sig.

»Kald paa mig Klokken fire præcis, men svigt mig nu ikke,« var hans sidste Ord, og et Øjeblik senere aandede han tungt i en Udmattelsens Søvn.

»Det er min Sandten en tapper Fyr,« sagde Prince. »Tre Timers Søvn efter 75 Kvartmil med Hunde, og saa paa Sporet igen. Hvem er han, Kid?«

»Jack Westondale. Det er nu tredie Aar, han forsøger sin Lykke her, og endnu har han ikke vundet andet end Lov for at være en Arbejdshest, og saa for Resten har han haft en lang Række af Uheld. Jeg kender ham ikke selv, men Sitka Charley har fortalt mig om ham.«

»Det er haardt, at en Mand med en saa sød Kone skal tilbringe sine Aar i dette elendige Hul, hvor hvert Aar er det samme to andetsteds i Verden.«

»Det, der er i Vejen med ham, er simpelthen, at han er for rask paa det og tillige for stædig. Han har to Gange sat alt paa ét Kort og har tabt begge Gangene.« Samtalen blev afbrudt af Bettles, der lavede Paastyr; thi den bløde Stemning havde begyndt at tage sig. Og snart glemte man de lange Aar med den ensformige Kost og det trælsomme Slid og hengav sig til en larmende Munterhed. Alene Kid syntes ikke at kunne blive revet med. Han saa ængsteligt paa sit Ur Gang efter Gang. Omsider tog han Vanterne og

sin Bæverskindshue paa, forlod Kahytten og begyndte at rumstere om i Forraadskamret.

Han kunde heller ikke vente til den fastsatte Tid; thi han vækkede sin Gæst et Kvarter for tidligt. Den unge Kæmpe var bleven slemt stiv, og det var nødvendigt at gnide ham kraftigt for at bringe ham paa Benene. Han vaklede med Besvær ud af Hytten og fandt sine Hunde forspændt og alt rede til Afmarch. Selskabet ønskede Held og Lykke, og at Jagten maatte blive stor, medens Jesuiten, Fader Roubeau gav ham en hastig Velsignelse og derefter fik de andre til at gaa ind i Hytten igen. Der var intet saarende i hans Hastværk; thi det er ikke heldigt at udsætte sig for 74° Fahrenheit under Frysepunktet med ubeskyttede Hænder og Øren.

Kid ledsagede ham ud paa Hovedsporet, og der greb han hjertelig hans Haand og gav ham gode Raad.

»Du vil finde hundrede Pund Lakseæg paa Slæden,« sagde han. »Hundene gaar lige saa langt paa det som paa hundrede og halvtreds Pund Fisk, og du kan ikke faa Hundefoder i Pelly, som du maaske ventede.«

Den fremmede fo'r sammen, og hans Øjne glimtede, men han afbrød ham ikke.

»Du kan ikke faa et Gram Føde til Mand eller Hund, førend du naar Five Fingers, og det er stive to Hundrede Kvartmil. Pas paa Vaagerne paa Floden og sørg for at skære Genvej oven for Le Barge.«

»Hvor véd du det fra? Det kan da ikke være løbet forud for mig allerede?«

»Jeg véd det heller ikke, og jeg bryder mig ikke om at vide det. Men du har *aldrig* ejet det Spand, du jager efter. Sitka Charley solgte det til dem sidste Foraar. Men han sagde engang, at du stod Maal med mig, og jeg tror ham. Jeg har set dit Ansigt, og jeg synes om det. Og jeg har set — naa, se at naa det salte Vand og kom til din Kone og —«

Her trak Kid Handsken af og rakte sin Pengepose frem.

»Nej, jeg behøver den ikke,« og Taarerne frøs paa hans Kinder, da han krampagtig greb Kids Haand.

»Spar nu ikke paa Hundene. Skær dem løs fra Koblet, saa saare de sækker agter ud, og køb nye, hvad du end skal give for dem. Du kan faa dem i Five Fingers, Little Salmon og Hootalinqua. Og tag dig i Agt for vaade Fødder,« var hans sidste Raad.

*

Knap femten Minutter efter forkyndte Bjældeklang, at der kom nye Fremmede. Døren aabnedes, og en bereden Politimand fra Nordvest-Territoriet traadte ind, fulgt af to Halvblods Hundekuske. Ligesom Westondale var de svært bevæbnede og viste Tegn paa Udmattelse. De halvblods var vante til Turen og fejlede intet særlig; men den unge Politimand var slemt ud-kørt; men hans Races stædige Haardnakkethed holdt ham oppe og vilde gøre det, til han segnede.

»Hvornaar kørte Westondale?« spurgte han, »for han gjorde jo Ophold her, ikke sandt?«

Døren aabnedes, og en Politimand fra Nordvest-Territoriet traadte ind.

Det var et overflødigt Spørgsmaal, for Sporene gav altfor tydeligt Svar.

Kid havde fanget Store Jims Blik, og denne, der opfattede Vinket, svarede undvigende: »Det er allerede nogen Tid siden.«

»Hør, Mand, sig nu Sandheden,« sagde Politimanden advarende.

»De vil nok meget gerne ha' Fingre i ham. Har han maaske været krakilsk dernede i Dawson?«

»Han plyndrede Harry McFarland for fyrretyve Tusinde, fik dem omsat i Banken for en Check paa Seattle; og hvem skal standse Udbetalingen, hvis vi ikke indhenter ham? Hvornaar kørte han?«

Ikke et Blik røbede Spændingen; thi Kid havde givet Eksemplet, og den unge Politimand mødte derfor ubevægelige Ansigter paa alle Kanter.

Han traadte rask henimod Prince og stillede sit

Spørgsmaal til ham, og skønt det krøb i denne, da han saa ind i sin Landsmands aabne, alvorlige Ansigt, fortalte han dog noget ganske uvæsentligt om Vejenes Tilstand.

Saa følte han sig for hos Fader Roubeau, der ikke kunde lyve.

»For et Kvarter siden,« sagde Præsten; »men han havde faaet fire Timers Hvile for sig og Hundene.«

»Femten Minutters Forspring, og udhvilet. Hvad skal jeg dog gøre?«

Den stakkels Fyr vaklede tilbage, halvt besvimet af Udmattelse og Skuffelse, idet han mumlede noget om en ti Timers Kørsel fra Dawson; og at Hundene var færdige.

Kid tvang ham til at drikke et Glas Punch. Saa vendte han sig mod Døren og befalede Hundekuskene at følge med. Men Varmen og Udsigten til Hvile var altfor fristende, og de gjorde kraftige Indvendinger. Kid forstod deres franske Sprog og fulgte ængstelig Samtalen imellem dem.

De svor paa, at Hundene var færdige, at Siwasli og Babette maatte skydes, inden den første Kvartil var tilbagelagt, og at de øvrige var næsten lige saa langt nede, og at det vilde være det bedste for alle Parter at hvile sig.

»Laan mig fem Hunde?« bad den Fremmede, idet han vendte sig til Kid.

Men Kid rystede paa Hovedet.

»Jeg vil skrive en Check paa Kaptajn Constantine paa fem Tusinde — her er mine Papirer — jeg har Fuldmagt til at trække efter

Forgodtbefindende.«

Det samme tavse Afslag.

»Saa fordrer jeg dem i Dronningens Navn.«

Kid smilede vantro, idet han kastede et Blik paa sit velforsynede Arsenal, og Englænderen, der indsaa sin Afmagt, vendte sig om for at gaa, men da Hundekuskene stadig gjorde Indvendinger, fo'r han rasende op imod dem og kaldte dem Kvindfolk og Køtere. Den ældre Halvblods mørke Ansigt blev blodrødt af Vrede, og han rettede sig op og lovede i kraftige Vendinger, at han nok skulde blive ved saa længe, til Føreren var ked af det, og saa skulde det være ham en speciel Fornøjelse at sætte ham af i Sneen.

Den unge Politimand gik med Oplydelsen af hele sin Energi hen til Døren uden at vakle, idet han gav sig Udseende af at være i Besiddelse af en Kraft, som han slet ikke havde. Men de saa det alle og forstod at

(Sluttes Side 31).

Da Tjurerne blev overtroiske

Al Arne Skouen

Ingen vidste, hvordan det var gaaet til! Ingen kunde sige, hvor Teltet var blevet af. Ingen begreb det mindste Kuk af hele Mysteriet!

Men der var altsaa fem *Tjurer*, som vaagnede en skønne Morgen og opdagede, at de var husvilde. I hvert Fald havde de ikke andet Tag over Hovedet end Naturens blaa Himmel, skønt den kunde saamænd være god nok, med den varme Augustsol, der lige tittede op over Bakkekammen i Øst; men naar de tog i Betragtning, at de havde ligget i Firemands Spidstelt, da de sov ind Aftenen i Forvejen, ja, saa blev de unægtelig noget lange i Ansigterne, og det løb dem ubehagelig koldt ned ad Ryggen. For der maatte være hændet et eller andet ubegribeligt!

Og at Sagen virkelig var mystisk og komplet ubegribelig, fik de snart Bevis for. De havde jo i det mindste (det vil sige i de to Minutter, der fulgte umiddelbart paa den ubehagelige Opdagelse) sat deres Haab til *Skovduerne*, som fremdeles laa og snorkede i det enlige Telt ved Siden af. For netop dette mistænkelige og unaturlige, at Skovduepatruljen tønnede ind i et Firemandstelt om Aftenen og ogsaa vaagnede i et Firemandstelt om Morgen, var nok til at sætte Tjurerne Fantasi i Bevægelse, og de behøvede blot to Minutter til at afgøre, at naturligvis var det Skovduerne, der havde lavet Rævestreger. Og som rimeligt var, gik de da hen og vendte op og ned paa hele Skovduerne i en lynende Fart, saa alle dens fem Indbyggere endnu i Halvsøvn følte, hvordan de brutalt blev tømt ud af deres Soveposer.

Men som sagt, dette Haab brast, for Duerne bedyrede deres Uskyldighed i alle Tonarter, og da Teltet heller ikke kunde findes hos dem, havde Tjurerne ikke andet at gøre end at se Sandheden lige i Øjnene: Teltet var stjaalet. — — — *Og maatte findes!*

Men havde alt indskrænket sig til dette, kunde det endda gaa an. Værre var det, at denne Hændelse ødelagde det gode Forhold mellem Tjurerne og Skovduerne; ja, det endte med, at Tjurerne, efter at have sat en

hastig og nervøs Frokost til Livs, strøg afsted uden saa meget som at sige Farvel. De vilde ud for at gennemsøge hele Skoven, og de vendte blot en kold Skulder til, da Skovduerne tilbød deres Assistance. De var ganske simpelt blevet alt for irriterede! Skovduerne havde jo hvisket og tisket en Del indbyrdes hele Morgen, og de havde paa forskellige Maader indprentet

deres Venner Tjurerne, hvor forsmædelig denne Historie var for hele Troppens Ære. Og saa var det blevet til for meget. Og nu folte begge Parter sig forurettede.

Skovduerne blev siddende lidt ved Morgenmaden og var egentlig ikke glade ved Situationen. De var enige om, at Tjurerne var nogle værre Rekrutter, som kunde have godt af at støve

rundt i Skoven hele Dagen. Nu gik de op paa Høgebjerget og lod dem sejle deres egen Sø, saa kunde de have det saa godt —. Og med begge Hænderne dybt nede i Bukselommerne traskede de afsted.

Ved Aftenstid kom Tjurerne tilbage. *Tomhændede!* De sagde ikke et Ord, lod som om Skovduerne overhovedet ikke eksisterede, gik i Gang med at tænde Ild op, lavede deres Mad, spiste den med glubende Appetit — altsammen i dybeste Tavshed. Og imens sad Skovduerne og stirrede paa hinanden i al Hemmelighed; de havde saamænd varmet en Pande fuld af de dejligste Frikadeller og sat den hen ved Tjurerne Baalplads. Og den stod der endnu! Og hvad det stjaalne Tjurtelt angik, saa var det ikke frit for, at de havde tittet en hel Del efter det hele Dagen. De havde i hvert Fald ikke faaet Tid til at gaa op paa Høgebjerget, som det oprindeligt havde været deres Hensigt.

Da Tjurerne var færdige med at spise, blev de siddende en Stund og stirrede rundt omkring — ligesom for at finde et Sted at gøre af sig selv. Men de undgik omhyggeligt at fæstne Blikket ved den underlige, femdobbelte Friluftsseng, som laa udbredt lige ved Siden af dem. Og Skovduerne for deres Part sad og stirrede hen paa den underlige Bylt, som skulde være deres endevendte Telt; Tjurerne skulde sandelig faa Lov at

Der maatte være hændet et eller andet ubegribeligt!

rejse det igen, tænkte de. Overalt herskede der en tavs og dyster Stemning.

Men da var det, at Erling — Skovduernes Fører — pludselig sprang op og slog ud med Armen. »Kom her, Gutter!« raabte han. »Vi skal alligevel vise Tjurnerne, at vi er i Stand til at finde om Natten, hvad de ikke selv kan finde om Dagen! — Saa kan de ligge i vort Telt i Nat!« Og inden de andre fire vidste et Ord af det, var de ogsaa sprunget op og stod nu med skrævende Ben, mens Begejstring og Beslutsomhed stod malet i deres Ansigtstræk. — Jaja! — Her var nogle Gutter, som nok skulde vise, hvad de bestod af!

Og mens Tjurnerne fulgte dem med et maabende Blik, marcherede de hen til Bulteriet, hvor hver Mand fiskede sin Sweater frem. Den trak de paa og begav sig saa paa Vej ind i Skoven.

De gik en Stund i Tavshed. Saa begyndte de at skule stjaalent til hinanden, og Erling rystede svagt paa Hovedet og smilede lidt usikkert; men de fortsatte med at gaa, og ingen vidste rigtig hvorhen eller hvorfor.

»Det var vist dumt,« udbrød King pludseligt og tog tre Skridt, mens de andre tog eet. Og de nikkede allesammen, men blev ved med at gaa. Det begyndte at blive mørkt, Skyerne trak sammen; de mærkede det knapt, men traskede bare videre og var temmelig ærgerlige.

»Det havde nu slet ikke været nødvendigt,« mumlede Erling. »Vi behøvede ikke at være blevet Uvenner. For no'en Torskepander vi er!«

Og de andre var enige med ham. Dette var ikke rigtigt. Det var slet ikke, som de var vant til det. Og saa gik de bare, og gik videre endnu, og kunde slet ikke begribe, hvordan det hele egentlig var gaaet til.

»Skal vi — skal vi prøve at blunde lidt?« mumlede Erling endelig. — — — »Ja«.

Og saa begyndte de at se sig om. — Hvor mørkt det dog var blevet! Og de havde slet ingen Stier fulgt. De stod midt i den store, sorte Skov og vidste hverken ud eller ind. De begyndte at gaa tilbage i den Retning, som de var kommet fra, og i nogen Tid var de temmelig sikre, men saa begyndte det at blive van-skeligt.

Og inden længe stod det klart for dem, at de var

gaaet vild. De fortsatte alligevel; de kunde lige saa godt gaa og trask lidt omkring, tænkte de. Dette her var bare en ærgerlig Historie, men slet ikke farlig.

De famlede sig netop frem i en Grantykning, da den ivrige King, som gik forrest, pludselig gjorde Holdt og løftede Armen.

Han vendte sig om imod dem, de saa, at der lyste et triumferende Blik i hans Øjne, han lagde en Finger paa Læberne og stod og smaa-trippede af bare Iver.

Saa bøjede han sig forsigtigt frem og pegede. Der — under et stort Grantræ, stod der et Firemandstelt!

— De holdt Vejret af Overraskel-

se! — De skar Ansigter af lutter Fryd, og de klemte hinanden i Næverne af vild, undertrykt Glæde. Trods Mørket syntes de bestemt, at det var et Telt fra deres Trop; de maatte tvinge sig til at være rolige for ikke at blive opdagede, og saa tog Erling igen Ledelsen. »En Mand til hver af de fire Hjørner,« hviskede han, »og ganske forsigtigt op med Pløkkene!«

Stille sneg de sig over Skovbunden og hen til Teltet. De standsede lige ved det og lyttede. Prusten og Snorken lød ud til dem, og Erling løftede forsigtigt en af Teltfligene. Der var bælgravende mørkt indenfor, men han syntes at kunne skimte et Par Vildmandshoveder. Varsomt fik han anbragt en Fod mellem to Kroppe.

Saa gav han det aftalte Tegn. Og sagte begyndte de fire andre at lirke Pløkkene op, mens han selv løftede

Langsomt listede de alle afsted over Bakken med Teltet som en Pyramide højt over Hovederne.

Midterstangen. Snart var alle Pløkke og Barduner løse, stille traadte han et Skridt tilbage, og langsomt lyste de alle afsted over Bakken med Teltet som en Pyramide højt over Hovederne.

Da de var i Sikkerhed, standsede de og rullede Teltdugen omhyggeligt sammen. Stangen lod de ligge.

I det samme lød det, ligesom nogen rørte paa sig derhenne under den store Gran, og i Huj og Hast jog de afsted videre ind i Skoven. De faldt ikke til Ro, før de var langt fra det kriminelle Sted.

Men da sank de ogsaa ned paa hver sin Tue for at faa Vejret igen. »Et Kæmpeheld!« stønnede Børge, mens han tørrede Sveden af Panden, »og tænk bare, om vi nu ogsaa var heldige og fandt hjem til Lejren igen!« De andre holdt uvilkaarligt op med at puste bare ved denne Tanke. Ja, tænk om — — —. Sikken Triumf det vilde være! Tjurerne vilde blive baade gule og grønne i Ansigterne af Ærgrelse, og de vilde ikke tro deres egne Øjne. Skovduerne greb sig i at sidde og stirre paa hinanden i den mørke Nat, hver fra sin Tue. Ja, tænk om — — —

Erling rejste sig med et Sæt. »Skal vi?« spurgte han. Og i næste Øjeblik var de alle paa Benene. Javist skulde de forsøge!

De travede igen afsted en Stund. De skiftedes til at bære det fundne Telt. De havde undersøgt, om Tøpmærket stod i Hjørnet af Teltdugen. Jo — 8. København. Den var rigtig nok!

De spejdede til alle Sider ind mellem Træerne. Erling gik og mumlede noget om, at han syntes, han kendte Vejen igen nu, men han blev snart tavs, og lidt efter var det Børges Tur til at paastaa, at han kunde kende de tre høje Træer der, men det var ogsaa en Vildmand.

Og saa blev det da endelig Kings Tur. Han havde været lidt foran de andre de sidste Minutter, og nu kom han farende tilbage som en Racerbil og med begge Hænder knyttede af bare Iver.

Alle standsede og stirrede spørgende paa ham. Han svarede ved at begynde at danse Krigsdans rundt omkring dem, saa Erling tilsidst maatte have Tag i ham for at faa ham rolig.

Og saa fortalte han. Ja, Lejren laa saamænd lige der henne, og Tjurerne sov, saa det knagede! — —

De gav sig ikke engang Tid til at høre paa alt, hvad han havde at fortælle, men styrtede bare afsted.

»Træd Speederen i Bund,« hvæsede King og legede Racerbil igen. Saa smuttede han forbi de andre og var først fremme.

De skimtede et Telt derhenne paa den anden Side

af Lysningen og gik glædestraalende i Gang med at rejse det tilbageerobrede Tjurtelt her, hvor de var. Børge fandt i en Fart noget, der kunde bruges som Teltstang. De havde lidt Besvær med at faa det ordentlig rejst i Mørket, og for ikke at løbe nogen Risiko brækkede de nogle Grapkviste af, her hvor de var, for at bruge dem som Underlag. Det var ikke værd at komme for nær til Tjurerne, og saavidt de forstod, havde de taget Skovduernes Soveposer med sig ind i Teltet. Nuvel, saa maatte de jo selv sove med Klæderne paa.

De sov ikke noget videre den Nat. Og de var oppe med Solen. De krøb forsigtigt ud og satte Kursen lige mod Tjurteltet, hvor de stillede sig op paa Geled. Og saa brølede de: *Saa staar vi op!!!*

De ventede et lille Øjeblik.

Saa begyndte hele Teltet pludselig at røre paa sig; der var vistnok Kamp om at komme først ud. Skovduerne stak Næsen endnu højere mod Sky og stod og ventede med korslagte Arme.

Og i næste Øjeblik revnede Teltet i det ene Hjørne, og to ældre, skæggede Landevejsriddere tumlede ud. De satte sig bårdus paa Halen af Forskrækkelse, da de fik Øje paa de fem haandfaste Gutter paa Geled; men de kom snart paa Benene igen og satte afsted i fuldt Firspring. Og Skovduerne efter. De løb ganske uden Tanke eller Plan, bare løb og løb efter disse to Banditter, som sikkert maatte have ædt med Hud og Haar alle de Tjurer, der var i Teltet, løb og løb, og begreb ingenting af det — — —. Og King var allerbagerst for en Gangs Skyld. Han snappede efter Vejret og gispede stødvis nogle Ord frem:

»Va-var det h-ikke det, jeg nok s-syntes! — — — Jeg — — — jeg t-traadte i n-ø-et — — — blødt, da v-hi tog det her Te-heltet i Nat — — — og jeg væ-hædder paa, at det var h-vores ej-ej-egen Frikadelle-pande — — —!«

Men et godt Stykke Syd for Skuepladsen for disse sidste Begivenheder sad der under et stort Grantræ fem Tjurer og maabede ganske himmelfaldne mod Solen — — —.

Nu troede de alt! Ja, nu var de virkelig blevet overtroiske! For Alvor! Alt var muligt! Alt kunde ske! — I Gaar Aftes havde de flyttet deres Lejr halvtreds Meter længere Syd paa og gemt den godt bort under et højt Grantræ. Og alligevel —

Alligevel vaagnede de om Morgenens under aaben Himmel! —

Og det for anden Gang!

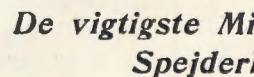
(Efter Norsk).

I Junglebogen fortæller Rudyard Kipling os, at saadan lyder Junglens Mesterord. 2,251,726 Spejdere i 73 forskellige Lande over hele Jordens Kreds, nemlig Det vil sige, at 2¼ Million Drenge og unge Mænd af alle Racer, alle Klasser, alle Krav og kæmper for de samme høje Idealer. Her vil du finde nogle faa Oplysninger

Valgsprog: »Var redo«.

1907 startedes Spejderbev.
Smyth Baden-Powell,
Ø Brownsea og paabegyndt
i løse Hæfter. Bogen
1920 afholdtes den første
i Olympia Hall i Lon-
dons forskellige Lande. De
dørs Foretagende med
den Lejlighed blev B
1924 afholdtes den anden
Lejr paa Ermelunds
danske Spejderkorps,
Jamboreerne til Lejr
33 forskellige Nationer
1929 afholdtes den tredje
Liverpool. Der deltog
Nationer foruden fra
rige. Det var den stø
Historien kender til,
tagerne, ikke mindst
Ved den Lejlighed bl
gelske Konge og bære
1931 afholdtes den første
ogsaa med dansk Del
1934 afholdtes den fjerde
Trods Verdenskrise o
hold lykkedes det at s
tioner til 14 Dages fo

af eet Blod - du og

rd Kipling os, at saadan lyder Junglens Mesterord. Og vi Spejdere kan vist godt annektere dette Mesterord og kellige Lande over hele Jordens Kreds, nemlig 36.38 rere, 80,613 RS, 1,406,317 Drengespejdere, 33,364 unge og unge Mænd af alle Racer, alle Klasser, alle Trosbekendelser, har aflagt Spejderløftet og gør deres bedste høje Idealder. Her vil du finde nogle faa Oplysninger om de betydeligste Landes Spejderorganisationer samt Billeder

»The Boy Scouts Association«.

853,206 Medlemmer.
(heraf 264,108 Ulveunger og 53,580 RS).

Valgsprog: »Be prepared«.
Drengespejlerblad: »The Scout«.

RS-Blad: »The Rover World«.

Førerblad: »The Scouter«.

Engelsk RS-Emblem.

(I Drengespejdernes Civil-emblem findes der to Stjerner i Stedet for Bogstaverne RS).

ESTLAND

2135 Medlemmer.

Valgsprog: »Ole valmis«.

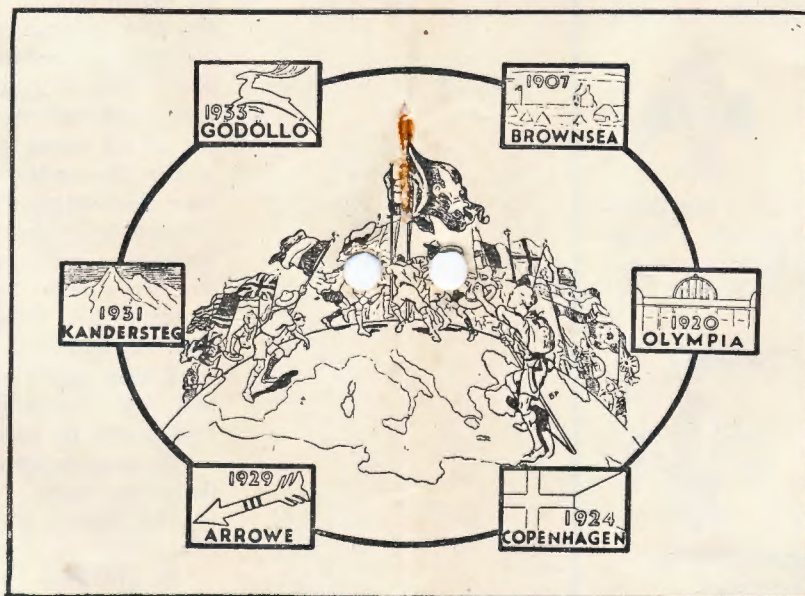
FINLAND

Der er i Finland fire selvstændige Spejderkorps, der tilsammen danner »Suomen Partiopojat« med ialt 5962 Medlemmer.

»Finlands Svenska Scout-förbund«.

Valgsprog: »Var redo«.

De vigtigste Milepæle i den internationale Spejderbevægelses Historie

1907 startedes Spejderbevægelsen i England af Robert Stephenson Smyth Baden-Powell, der afholdt en Forsøgslejr paa den lille Ø Brownsea og paabegyndte Udsendelsen af »Scouting for Boys« i løse Hæfter. Bogen er siden oversat til 25 forskellige Sprog.

1920 afholdtes den første Verdens-Jamboree (internationalt Stævne) i Olympia Hall i London med 1200 fremmede Deltagere fra 23 forskellige Lande. Denne Jamboree var dog nærmest et indendørs Foretagende med Udstillinger og mange Opvisninger. Ved den Lejlighed blev Baden-Powell kaaret til Verdensspejderchef.

1924 afholdtes den anden Verdens-Jamboree. Det var en pragtfuld Lejr paa Ermelundssletten ved København, arrangeret af Det danske Spejderkorps, der saaledes har Æren af at have gjort Jamboreerne til Lejre. Der deltog næsten 6000 Spejdere fra 33 forskellige Nationer.

1929 afholdtes den tredje Jamboree i Arrowse Park i Nærheden af Liverpool. Der deltog 40—5000 Spejdere fra 42 selvstændige Nationer foruden fra 31 forskellige Dele af det britiske Verdensrige. Det var den største Samling af Nationernes Ungdom, som Historien kender til, og en uforglemmelig Oplevelse for alle Deltagerne, ikke mindst for de 1300 danske Spejdere, der var med. Ved den Lejlighed blev Verdensspejderchefen adlet af den engelske Konge og bærer nu Navnet Lord Baden-Powell of Gilwell.

1931 afholdtes den første Jamboree for RS i Kandersteg i Schweiz, ogsaa med dansk Deltagelse.

1934 afholdtes den fjerde Verdens-Jamboree i Gödöllö ved Budapest. Trods Verdenskrise og vanskelige økonomiske og politiske Forhold lykkedes det at samle ca. 2000 Spejdere fra Alverdens Nationer til 14 Dages fornøjeligt Kammeratskab og festligt Lejrliv.

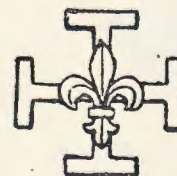
»Suomen Partiliitto«.

»Suomen NMKY:n Partiliiton«.

(K F U M-Spejderne).

FRANKRIG

»Les Scouts de France« (katolsk).

37,936 Medlemmer.

Valgsprog: »Etre pret«.

»Les Eclaireurs de France«.

11,635 Medlemmer.

Valgsprog: »Tout droit«.

»Eclaireurs Unionistes de France« (evangelisk).

10,500 Medlemmer.

Valgsprog: »Sois pret«.

od - du og jeg!

Spejdere kan vist godt annektere dette Mesterord og gøre det til vort. Der findes i Dag mere, 80,613 RS, 1,406,317 Drengespejdere, 33,364 Søspejdere og 366,694 Ulveunger. bekendelser, har aflagt Spejderløftet og gør deres bedste for at leve efter Spejderlovens e betydeligste Landes Spejderorganisationer samt Billeder af deres karakteristiske Emblemer.

i den internationale elses Historie

i England af Robert Stephenson holdt en Forsøgslejr paa den lille Udsendelsen af »Scouting for Boys« n oversat til 25 forskellige Sprog. Jamboree (internationalt Stævne) d 1200 fremmede Dellagere fra 23 mboree var dog nærmest et inden- lingen og mange Opvisninger. Ved well kaaret til Verdensspejderchef. s-Jamboree. Det var en pragtfuld el København, arrangeret af Det leades har Æren af at have gjort deltog næsten 6000 Spejdere fra

e i Arrowe Park i Nærheden af 00 Spejdere fra 42 selvstændige llige Dele af det britiske Verdens- lling af Nationernes Ungdom, som rglemmelig Oplevelse for alle Del- 300 danske Spejdere, der var med. ensspejderchefen adlet af den en- onet Lord Baden-Powell of Gilwell. e for RS i Kandersteg i Schweiz,

Jamboree i Gödöllö ved Budapest. llige økonomiske og politiske For- 200 Spejdere fra Alverdens Na- Kammeratskab og festligt Lejrliv.

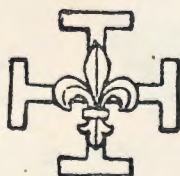

»Suomen Partioliitto«.

»Suomen NMKY:n Parti-
oliiton«.
(K F U M-Spejderne).

FRANKRIG

»Les Scouts de France«
(katolsk).
37,936 Medlemmer.
Valgsprog: »Etre pret«.

»Les Eclaireurs de France«.
11,635 Medlemmer.
Valgsprog: »Tout droit«.

»Eclaireurs Unionistes
de France« (evangelisk).
10,500 Medlemmer.
Valgsprog: »Sois pret«.

GRÆKENLAND

3584 Medlemmer.

HOLLAND

»De Nederlandsche Padvin-
ders« og »De C J M V-Pad-
vindere« (K F U M-Spej-
derne) med tilsammen
13,466 Medlemmer.
Valgsprog: »Waakt«.
Drengblad: »De Verken-
ner«.
Førerblad: »Weest Paraat«.

ISLAND

419 Medlemmer.
Valgsprog: »Vertu vid-
buinn«.

IRAQ

11,930 Medlemmer.

JUGOSLAVIEN

»Saveza Skauta Kraljevine
Jugoslavije«.
3542 Medlemmer.
Officielt Organ:
»Skautski Glasnik«.

JAPAN

»Shonendan Nippon Ren-
mei«.
39,841 Medlemmer.

LETLAND

»Latvijas Skautu Centrala
Organizacija«.
4840 Medlemmer.
Valgsprog: »Esi Modrs«.

LITHAUEN

»Lietuvos Skautu Sajunga«.
7550 Medlemmer.
Officielt Organ:
»Skautu Aidas«.

NORGE

»Norsk Speidergut-For-
bund«.
14,590 Medlemmer.
Valgsprog: »Vær beredt«.
Drengblad: »Speideren«.
Førerblad: »Lederen«.

PERSIEN

4990 Medlemmer.

POLEN

(Dette Emblem bærer alle polske Spejdere paa venstre Side af Brystet).

56,807 Medlemmer (heraf 13,315 Ulveunger og 6178 RS).
Valgsprog: »Czuwaj«.

(Dette Emblem bærer polske Spejdere foran paa Hatten).

PORTUGAL

Der findes to selvstændige Spejderkorps med tilsammen 4656 Medlemmer.

»Associacao dos Escoteiros de Portugal«.
Valgsprog: »Sempre pronto«.

»Corpo Nacional de Scouts«.
Valgsprog: »Alerta«.

RUMÆNIEN

9000 Medlemmer.

Dette Landkort viser Spejderbevægelsens verdensomspændende Udbredelse. De Lande, hvori der findes anerkendte Spejderkorps, er angivet med sort, mens de Lande, der ikke har Spejdere, er hvide. — Læg Mærke til, at de eneste europæiske Nationer, der ikke ønsker Ungdommen opdraget i Spejderlovens Aand, og som ikke sætter Pris paa Spejderbevægelsens Budskab om Fred og Fordragelighed mellem Folkelstagen, er de tre Diktaturstater: Rusland (Kommunismen), Italien (Fascismen) og Tyskland (Nazismen).

SCHWEIZ

»Fédération des Eclaireurs Suisses«.
11,457 Medlemmer.

SIAM

78,757 Medlemmer.
Valgsprog: »Cha-Yok«.

SPANIEN

»Los Exploradores de Espana«.
7581 Medlemmer.
Valgsprog: »Siempre adelante«.

SVERRIG

(Sverrig er der flere Organisationer med tilsammen 17,119 Medlemmer.
Valgsprog: »Var redo«.

»Sveriges Scoutförbund«. Drengeblad »Scouten«.
Førerbl.: »Totem«.

»K F U M's Scoutförbund«. Drengeblad: »Sveriges Pojkar«.

UNGARN

»Magyar Cserkesz Szovetseg«.
35,734 Medlemmer (heraf 5990 Ulveunger og 3950 RS).

ÆGYPTEN

4005 Medlemmer.
(Emblemet bestaar af 3 grønne Lotusblomster paa gul Baggrund).

ØSTRIG

»Pfadfinder Österreichs« bestaar af 2 Organisationer med tilsammen 7245 Medlemmer.

»Österreichischer Pfadfinderbund«.
»Österreichisches Pfadfinderkorps Sct. Georg«.

*Jeg er dansk som nogen Dansk
— men dog Ven med hver en Dreng,
som jeg møder i Alverdens glade Vrimmel.
Han er Barn af Elv og Bjerg,
jeg er Søn af Sø og Eng;
men vi smiler under samme havblaa Himmel.*

Gunnar Jørgensen.

PJATGÆSSENE'S JULENAT

»Saadan et Par Pjatgæs,« var den Sætning, der stadig lød i Ejnars og Aksels Øren, medens de kæmpede sig frem gennem Snestormen.

Det var snart et Døgn, siden Orkanen havde rejst sig — ustandseligt havde Sneen væltet ned. Hvid Jul blev det da!

»Saadan et Par Pjatgæs.«

Hele Natten havde Far været ude paa Fyret — og da han kom over i Morges skete det.

Mor havde ikke regnet med, at det vilde blive et saa voldsomt Uvejr, og havde derfor ikke faaet alle Julevarerne hjem fra Købmanden, der boede en Mils Vej borte. Og da Aksel og Ejnar havde mumlet en Smule om Vejret, havde Far straks været der.

»Saadan et Par Pjatgæs ... og I er Spejdere ... og kan ikke gaa ud i den Smule Vej ... I skal saamænd se, Onkel Christian skal nok komme i Aften, selv om han er over 60 — og har 3 Mil at cykle ... og det blæser en Smule.« Far sagde altid »Smule« om en Orkan.

Naar Far talte paa den Maade, saa tav man — selv om man havde den største Lyst til at protestere.

»Du, Ejnar, bare vi oplevede noget, saa Far holdt op med at kalde os Pjatgæs,« sagde Aksel, og Ejnar mente lige-saa; men de oplevede ikke andet end at være dyngvaade, da de omsider naaede hjem med Varerne.

Det var kun faa Øjeblikke, Fyrmesteren fik Tid at være hjemme denne Juleaften ... og selvfølgelig talte man ikke om Morgenens Misstemning ... kun mindedes Brødrene den, hver Gang Talen drejede sig om Onkelen, hvem Uvejret alligevel havde holdt tilbage.

Alt faar en Ende. Ogsaa en dejlig Juleaftens Fest. Og da Ejnar og Aksel stod i deres lille Værelse i Fyrmesterboligens Gavlgang, var de lykkelige og glade — og mætte og trætte.

De stod og sludrede om Aftenens Gaver, da Aksel pludselig skreg:

»Det brænder!«

Ejnar fo'r i bar Skjorte hen til Vinduet — og ganske rigtigt — langt nede fra Klitterne lyste et Brandskær.

»Det maa være fra Havet ... et Skib, der brænder Nød-blus,« hviskede Ejnar i Spænding og rystende af Kulde.

»Vi maa ringe til Far.«

Drengene fo'r ned ad Trapperne og ind paa det lille Kontor til Hustelefonen ... Haandtaget snurrede og Klokken kimedede ... Ingen svarede — igen ... og igen — saa tog Ejnar fat ... samme Resultat ...

»Vi maa spæne derud,« foreslog Aksel.

Og paa mindre end et Minut havde Ejnar faaet Bukser og Sko paa ... og saa gik det ad Fyret til.

Sneen stak som Naale ... og de kunde knap se en Haand for sig i det buldrende Mørke ... og bums ... pludselig laa de begge og væltede rundt i Sneen ... Da de atter kom paa ret Køl, opdagede de, at Telefonpælen var knækket i

AF

KAJ H. FUNCH

Stormen ... intet Under, at de ikke kunde faa Forbindelse med deres Far.

Et Stykke nede ad Stien mødte de Fyr-assistenten. Kort og klart fortalte Aksel om deres Opdagelse.

»Ovre i Retning af Jens Christens

gamle Baadehus bag Fyrskoven«

»Ja vel,« svarede Assistenten, »saa løber jeg ned til Fyret, saa maa I Knægte se at komme hjem, saadan et Vejr det er.«

Aksel og Ejnar gik ikke hjem. Nej, nu gik det stærkt mod Stranden i Retning af Jens Christens Baadehus.

Vinden var lige mod. Men de ænsede det ikke. De masede bare paa.

Pludselig skreg Ejnar ... halvt i Angst og halvt i Ærgrelse:

»Det er jo bare Baadehuset, der brænder.«

Faa Øjeblikke efter stod de ved Baadehuset, der var ganske omspændt af de knitrende Flammer. Det gamle Skur var en fin Tumbleplads for Ilden. Drengene løb rundt om Huset for at se, om noget usædvanligt var paa Færde ... Hvem havde tændt Ild? Maaske en Vagabond? Eller havde Jens Christen været skødesløs og glemt at slukke Staldlygten i Eftermiddag?

»Der ligger noget,« udbrød Aksel og pegede paa en sort Tingest i Sneen, der laa en halv Snes Meter fra Huset.

De løb derhen ... og fandt en gammel Kasket.

»Der maa være nogen derinde ... og de maa reddes,« sagde Ejnar.

De løb tilbage og hen til Døren, der laa i Læsiden. Men det var umuligt at gaa ind. Flammerne dansede Krigsdans baade med Væg og Dør. Hastigt løb de over til den modsatte Side ... her havde Ilden godt fat oppe under Taget ... men Vinduet var endnu ubeskadiget ... Ruderne blev knuste ... og ind i det brændende Hus sprang Drengene ...

Det var et frygteligt Syn, der mødte dem. Midt paa Gulvet laa en ældre Mand ... stønnende og jamrende ... halvkvalt af den tykke Tjærerøg ... og Ilden var begyndt at faa fat i hans Klæder.

Men hvordan faa ham ud?

Røgen og Varmen var uudholdelig ... de maatte hen til Vinduet for at faa Luft.

»Ejnar, spring ud!« kommanderede Aksel, der jo var den ældste. Han sprang ... og efter ham fulgte Jens Christens store Hammer ... det eneste Redskab, de kunde finde ... hvad han skulde gøre, fortalte Aksel ikke ... han stoppede bare sit Lommetørklæde, der var vædet af Sne, i Munden og kravlede forsigtigt langs Gulvet hen til den Fremmede ... greb fat i hans Frakkekrave og trak ham hen mod Vinduet ... Sveden hagtede af ham ... og Ilden knitrede lystigt i Baaden, der fyldte det meste af Skuret ...

Alt imedens hamrede Ejnar paa Brædderne mellem Vinduesrammens nederste Kant og Gulvet ... og det lykkedes

ham ogsaa at faa saa meget Hul, at de kunde faa lempet den Fremmede ud — men da havde Ilden ogsaa faaet fat i Aksels Tøj.

Han slap Taget i Manden og tumlede sig rundt i Snedriverne, ... medens Ejnar gav den Fremmede samme Omgang. I næste Nu hørtes et øresønderrivende Brag, og Taget brasede ned over Baadehuset. Meterhøjt slog Gnisterne i Vejret ... og i samme Nu var Huset en Ruinhob.

Netop da ankom Redningsmandskabet; men Drengene saa dem slet ikke.

De havde travlt med at give den Fremmede kunstigt Aandedræt.

»Nu maa vi blive ved, til Far kommer,« mente Aksel.

»Ja, gør I det, Drengene,« lød Fyrmesterens Stemme.

De fo'r op og blev ikke lidt forbavsede, da de saa hele fem Mand staa og betragte deres Arbejde.

»Naa, bliv saa ved,« kommanderede Fyrmesteren, »I er jo knap begyndt.«

De gjorde omkring og fortsatte deres Arbejde med Op-
livningen.

»Naa, det er nok bedre, vi faar Kalorius i Hus. Skuret faar brænde — vi finder nok et andet til dig, Jens Christen,« trøstede Fyrmesteren den gamle Fisker, der stod ved sine to voksne Sønner.

Fyrassistenten bøjede sig ned og tog den Fremmede paa Ryggen.

I det Fyrmesteren saa et Glimt af hans Ansigt, fo'r han frem mod ham:

»Ja, men det er jo Bro'r Christian!«

— og ind i det brændende
Hus sprang Drengene —

Fyrmesteren saa paa sine to Sønner, der ikke havde set, hvem de frelste. Han sagde intet; men de forstod godt deres Far.

Med meget Besvær fik de Onkelen i Hus.

Da han var bragt til Køjs, og de havde konstateret, at Brandsaarene var af lettere Art, blev Drengene sendt op i deres Seng. Da de et Øjeblik efter var kommet til Køjs, hørte de det store Ur nede i Stuen slaa to ... og medens Stormen ruskede i Gavlen, og Sne-

en piskede mod Ruderne, faldt de snart i Søvn efter den mest spændende Juleaften, de endnu havde oplevet. — —

Tidlig næste Morgen vaagnede Aksel og Ejnar, og aldrig før var det gaaet saa hurtigt med at komme i Tøj. Onkelen var kommet til sig selv, men sov. Ved Morgenkaffen fortalte Mor, at han var travet herop, men farete vild i Mørket og søgt Læ i Baadehuset, hvor han havde strøget nogle Tændstikker, og een af dem fængede i noget Tvist, og i sin Kamp for at slukke Ilden havde den tykke Røg overvældet ham ... og han var besvimet.

Da Morgenkaffen var overstaaet, begav Drengene sig ned til Brandstedet for at lede efter deres Julegaver, som Onkelen havde haft med. Men de fandt kun de sørgelige Rester af Jens Christens Baad ... men Onkel var reddet, og det var nok.

Da de kom hjem, sad Far ved sin Brors Seng. Og nu smilte han.

»Naa, der har vi de to Spejdere.«

Andet sagde han ikke, og det var ogsaa ligemeget ... bare det lille væmmelige Ord fra i Gaar var gaaet i Luften sammen med Jens Christens Baadehus. — Og det var det.

Boy Scouts of the World

er Navnet paa det Maleri, der i Aar pryder SPEJDERJUL's For-side. Som du vil se, er det en Række straalende Spejderansigter fra mange forskellige Nationer, og det er sikkert et af de bedste Spejdermalerier, der nogensinde er lavet. I Forgrunden kan du nemt finde den amerikanske Spejder med det røde Halstørklæde (han hedder forresten Robert West og er den amerikanske Spejderchefs Søn). Bagved ham finder du en ungarsk Spejder med »Fjerdusk« (Steppegræs) i Hatten og en siamesisk Spejder med opbræmmed Skygge paa den mørkeblaa Hat. Bagved dem en indisk Spejder med den karakteristiske Hovedbeklæd-

ning og en polsk Spejder med Kasket i Stedet for Spejderhat — og saa videre.

Mesteren for dette Billede hedder Norman Rockwell og er vel nok Amerikas bedst betalte Kunstner — han fik 2500 Dollars for dette Billede (det er over 11.000 Kroner). Ejendomsretten til Billedet tilhører det store amerikanske Kalender-Firma Brown & Bigelow, St. Paul, Minn., der har givet SPEJDERJUL Tilladelse til Reproduktionen. Forhandlingerne med B. & B. har paa vore Vegne været ført af en god gammel Bekendt af mange danske Spejdere: Redaktør William Hillcourt, New York — alias Vilhelm Bjerregaard.

Kender du Træerne om Vinteren?

Du hører vel ikke til dem, som mener, at Botanik er noget, man kun giver sig af med i Sommertiden? Saa maa du mene om igen, for der er nok at tage fat paa ogsaa om Vinteren! Dels skjuler der sig paa den Tid af Aaret mange flere grønne Planter rundt omkring, end du aner,

dels er det i Virkeligheden lige saa let at bestemme f. Eks. Skovens Træer, naar de mangler Løv, som naar de har det.

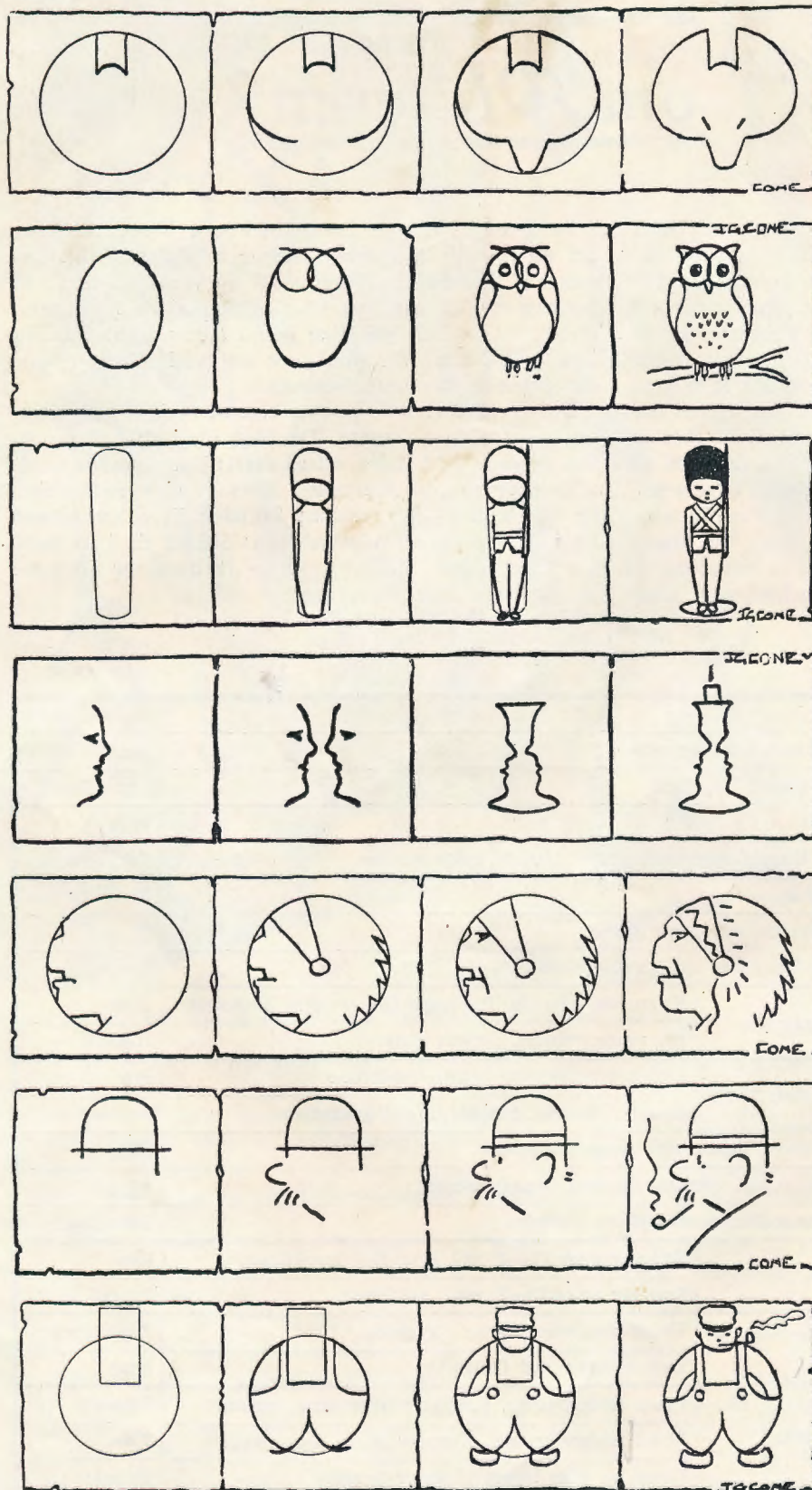
De Dreng, der er interesserede i Woodcraft (og det er vel alle Spejdere?), tager selvfølgelig lige saa meget i Skoven om Efteraaret og Vinteren som om Sommeren. Vil det saa ikke være en stolt Fornemmelse, at du kan gaa lige hen til et nøgent Træ og sige dets Navn? *Du kan gøre det ved Hjælp af nedenstaaende Bestemmelsestavle!*

Det er sikkert ikke nødvendigt at forklare dig Brugen af Tavlen nærmere. Du begynder altid fra venstre og gaar mod højre, altsaa først: Har Grenene modsatte eller spredte Knopper? Hvis de er spredte, saa: Har de kun 1—2 (sjældent 3) eller flere Knopskæl? Hvis der er flere Knopskæl, saa: Sidder de i to Rækker eller ikke? Sidder de i to Rækker, er Grenene saa haarede eller glatte? og saa videre!

Og saa ud i Skoven! God Fornøjelse!

Knopper modsat	Knopper store, klæbrige			Hestekastanie		
	Knopper sortbrune, af korte, tætte Haar, Bark lysegraa			Ask		
	Knopper grønne, Knopskæl gerne mørke i Spidsen			Løn (Ahorn)		
	Knopper store, løse, Marv stor, hvid			Hyld		
Knopper sidder spredt	Knopperne dækkede af Bladanlæg. Unge Grene brunlige, med smaa, hvide Striber			Tørstetræ		
	Knopper med 1—2, sjældent 3 Knopskæl	Knopper kun eet Knopskæl		Pil		
		Knopper stilkede, 2 Knopskæl, ofte tørre Rakler		El		
		Knopper med to meget ulige store, rødlige Knopskæl		Lind		
	Knopper sidder i 2 Rækker	Knopper sidder i 2 Rækker	Unge Grene haarede	Kn. runde, haarede. Paa nogle Grene større Blomsterkn.	Ælm	
				Kn. runde, mindre, næsten glatte	Hassel	
			Unge Grene glatte	Knopper langstrakte, spidse, lysebrune	Bøg	
				Knopper kortere, tiltrykte, mørkt graabrune	Avnbøg	
	Knopper med flere Knopskæl	Knopper sidder ikke i 2 Rækker	Grene særlig lange, tynde, ofte hængende Rakler		Birk	
			Knopper tykke, runde, tætsiddende mod Grenspidserne		Eg	
			Knopper meget spidse, næsten glatte, klæbrige		Bævreasp	
			Knopper haarede	Knopper store (1—2 cm), graa eller mørkfildede	Røn	
				Knopper smaa (3—8 mm), hvidfildede	Poppel	
			Knopper hverken klæbrige eller haarede	Grene med korte, tykke Sidegrene		Fuglekirsebær
				Barken lugter ved Gnidning		Hæg
			Grene med Torne	Torne talrige, lange, Knopper meget smaa, runde		Slaaen
				Torne talrige, kortere, Knopper større, langstrakte		Tjørn
				Torne faa eller ingen, Knopper dunede		Vildæble

ISÆR FOR ULVEUNGER:

Kan du tegne?

Det tror du maaske ikke, at du kan, men her er en Metode, som kan hjælpe dig. Enhver Dreng kan lære sig selv at tegne, blot han vil forsøge paa det og gaa løs paa Opgaven med krum Hals — og det er slet ikke noget, man behøver at have Lærer i. Selv den største Kunstner har engang ikke haft mere Begreb om at tegne end enhver anden lille Dreng.

Begynd nu med at spidse din Blyant ordentligt — det er det halve af det. At Papiret er rent, har ogsaa meget at sige (Tegningen skal jo dog tage sig pænt ud); men rent Papir faar du ikke, hvis du har snavsede Hænder, saa maaske burde du lige vaske Fingre først!

Og læg saa nøje Mærke til de syv forskellige Vejledninger paa Siden her. Hvis du rigtigt studerer Fremgangsmaaden, som den er vist fra Rubrik til Rubrik, vil du nemt kunne faa de samme fornøjelige Tegninger frem paa dit eget Papir eller i din egen Skitsebog.

Lad os prøve med Uglen! Først tegner du en Oval (som et Æg). Saa anbringer du de to smaa Cirkler foroven (som vist paa Billede Nr. 2). Saa sætter du Øjne, Næb, Vinger og Fødder paa (det er alt sammen uhyre nemt — se Billede Nr. 3). Og tilsidst antyder du lidt Fjer paa Brystet, og ved Hjælp af et Par Streger laver du en Gren, den kan sidde paa!

Og se, hvordan to Gutter, der stikker Næserne sammen, meget let kan blive til en flot Lysestage! Eller hvad mener du om den tykke Hollænderdreng forneden med Kridtpiben?

Frem med Papir og Blyant!

SÆLSOMME HÆNDELSE I ZOOLOGISK HAVE

UDPLUK AF MIN DAGBOG

JEG var i Dag nede i Slangehuset og lagde Mærke til, at Brilleslangen, der i den senere Tid er blevet meget nærsynet, nu har faaet sat stærkere Glas i Brillerne.

Det var ogsaa morsomt at se det lille Bæltedyr, der til en Forandring benyttede Seier.

Fodring er nu ogsaa blevet til-ladt for Jaguarens Vedkommende — og det elegante Dyr har faaet overrakt en saadan af Sølv. Ringen er anbragt paa venstre Forpote.

Inde i Rovfugleburet overraskede jeg Musvaagen i dyb Søvn.

En af Dyrepasserne var i Dag lige ved at gaa i Hundene. En skotsk Terrier fik da ogsaa en lille Hudafskrabning.

Inde hos Sangfuglene havde en af de smukke Fugle været saa uheldig at tabe F'et — og den er derfor nu overflyttet til Ugleburet.

Fra et stort Forsikringsselskab har Zoologisk Have haft den Glæde at modtage en ualmindelig smuk Brand-skade.

Der var forøvrigt stor Opstandelse i Haven i Morges, da man opdagede, at Bankerotten havde gnavet sig igennem Buret og var forsvundet. Endnu er det grimme Dyr ikke fundet.

I Anledning af Foraaret er Rovdyr-huset i Dag ved at blive repareret og frisket op med nye Farver. Der anvendes hovedsagelig Musvit og Sol-sort.

Guldspurven har ønsket, at man for Fremtiden kun kalder den Spurven, da den i Lighed med den danske Krone har forlådt Guldets.

I det nye Svømmefugle-Bassin saa man i Dag en nydelig And fra et af Hovedstadsbladene.

Forøvrigt er Bassinet fuldt af de grimme Statusser.

Den lille Flodhesteunge var meget uartig i Dag, men fik alligevel ingen Smæk af sin Moder. »Jeg synes nemlig, at det er Straf nok i sig selv at være en Flodhest,« sagde den gamle.

Ved en ubegribelig Fejl fra Dyrepasserens Side havde man sat en lille Vandkalv ind til Bisonokserne, hvor det stakkels Dyr naturligvis befandt sig meget ilde og brølende forlangte at komme hjem igen til Vandkøerne.

Man havde i Dag travlt med at stille alle Urfuglene og faa dem trukket op. En af dem vilde dog hverken gaa eller slaa.

Flagermusen flagede forresten paa halv Stang. Jeg gad vide hvorfor?

De hvide Mus i Terrariet har i Dag faaet Unger, ialt 18 Stykker, i Modsætning til Dagen i Forvejen, da de kun fik 16.

Jeg stod i Dag længe og betragtede Tykhuderne og spekulerede paa, hvilket Dyr der er mest populært: Flodhesten Ellerfanten.

I Gaar Aftes, da Nattergalen slog ude i Haven, skete det hverken værre eller bedre, end at Dyrepasseren gav sig til at slaa igen.

Fra en kendt Fiskehandler har Haven faaet skænket en meget stor og smuk Plukfisk.

I Dag har man prøvet at give den nye Plukfisk i Terrariet Sennop, hvad den befandt sig godt ved.

Det er blevet forbudt Publikum at drysse Rasp ind til Plukfisken.

Flagermusen har faaet en ny Vimpel, som den benytter alle Hverdage.

Den lille Zebra var i Gaar ovre i Flodhesteburet, da den lille Flodhesteunge skulde pudsas.

Zoologisk Haves Direktør indsendte i Formiddags sin Sælangivelse til Skattevæsenet.

Den lille graa Rørhøne, der saa sjældent yngler i Fangenskab, har i Dag glædet alle Havens Gæster med at lægge en Gang Røræg nede ved Fugledammen.

En af Dyrepasserne, der begynder at blive lidt ældre, har i Gaar i Distraction anbragt en Rødspætte inde hos Grønspætterne og Flagspætterne.

Man regner forresten med, at Kamelon, dette mærkelige Dyr, i Aar modnes allerede i Maj Maaned.

Elefantungerne »Ø« og »K« var ved et pudsigt Tilfælde i Dag kommet til at bytte Plads, saa de stod i K Ø, da de skulde fodres.

Skeanden, der i længere Tid har været daarlig, er nu saa rask, at den fra den egentlige Søbemand kan gaa over til at spise Grød og forløren Skildpadde.

Og en Glasaal, der var saa uheldig at knække Halen, har i Dag faaet den klinket.

En af Dyrepasserne var sidste Nat ude for en ret usædvanlig Oplevelse, idet han ved 3-Tiden blev kaldt ned til Dovendyret, der trængte til at blive kløet paa Næsen.

Det er ikke mange Dage siden, at Nattergalen tabte sit N — og nu er den atter gal!

Paa denne Aarstid er Renerne ikke ganske rene.

Det er kolossalt, hvor Mus formerer sig! De hvide Mus i Terrariet har faaet Unger, mens jeg skriver disse Linier i min Dagbog.

De har ogsaa faaet Unger, mens jeg skriver disse Linier.

Efter at jeg har skrevet ovenstaaende Linier, telefoneres der fra Zoologisk Have, at de hvide Mus i Terrariet paa ny har faaet Unger.

Bankerotterne breder sig stadigvæk i Haven og er nu blevet en hel Plage for Gæsterne.

Den store, kolde Smørgaas ligger for Øjeblikket paa Æg.

Dyrlægen maatte i Dag kaldes ned til Kindhesten, der var fæl rød og ophovnet.

Den lille Snøvs, som Moderen i Gaar gik fra, er nu flyttet ind til Aberne.

Et Varmerør sprang læk i Dag i Menneskeabeburet. Hvis ikke en Dyrepasser straks med megen Aandsnærverelse havde grebet den lille Orangutang og skruet Rørene sammen, er det ikke nemt at sige, hvad der kunde være sket.

Man forsøgte i Dag at pudse en af de store Hunde paa Zebraen. Det lykkedes langt over Forventning, idet den blev pæn blank og skinnende.

Og Flagermusen har faaet nyt Flag.

Det er nu blevet nødvendigt at sætte en Antiloppe ind til Aberne.

Og den store kolde Smørgaas har faaet Kyllinger.

I Dag var der faldet Sne, og jeg fik mig en Tur rundt i Haven med Rødkælken.

Hvis Sneen bliver liggende til paa Søndag, vil der blive arrangeret et Væddeløb mellem Rødkælken og Pelikanen.

Flodhesten var i Dag saa glad, at den ikke vidste, hvilket Ben den skulde staa paa, og det stakkels Dyr faldt derfor sammen i uformelig Bylt.

Pelikanen er nu sat tilside for i Vinter.

Havens Restauratør har nu opfundet en ny Andrik, der skal serveres iskold.

Forøvrigt er Zoologisk Haves sidste Sensation den nye indiske Rama, hvis Skrig kan høres over hele Haven.

Dovendyret, der i Gaar var færdig med Fyrre, har nægtet at fortsætte.

Kindhesten blev i Dag trukket hen til Dyrepasserboligen og forevist Børnene, umiddelbart før de skulde læse deres Lektier.

Der var i Gaar en af Havens Gæster, der smed en Følfod ind til Løven, og morsomt nok fik det glubende Rovdyr spist det halve af den, inden den opdagede, at det var en Blomst!

Menneskeaberne har nu faaet en ny Dyrepasser, som de leger gevaldigt med.

Stor Sensation i Zoo! Dovendyret har faaet en Unge! Havens Direktør udtaler i Anledning af den glædelige Begivenhed, at det overhovedet er første Gang, at et Dovendyr har gidet faa en Unge.

Jeg har nu opdaget, at Næsehornet overhovedet ikke kan støde i Hornet, saa det er slet ikke saa morsomt, som jeg havde troet.

En af Dyrepasserne var i Dag meget optaget af Elefanten, og det kostede hans Kone meget Besvær at faa ham taget ned igen.

Nede i Fiskedammen samler den lille lydløse Nilfisk stadigvæk en Masse Tilskuere — men der er rigtig nok ogsaa rent og fint hos den.

Peberfuglen har nu faaet en nydelig ny Bøsse stillet op i sit Bur.

Det vakte den pinligste Opmærksomhed blandt Tilskuerne, da en Pørlenhøne i Dag gav sig til at slaa en Svalerede.

Det var ellers interessant at se ind til de morsomme brogede, japanske Svin, der er kendelige paa de morsomme smaa Sovetryner.

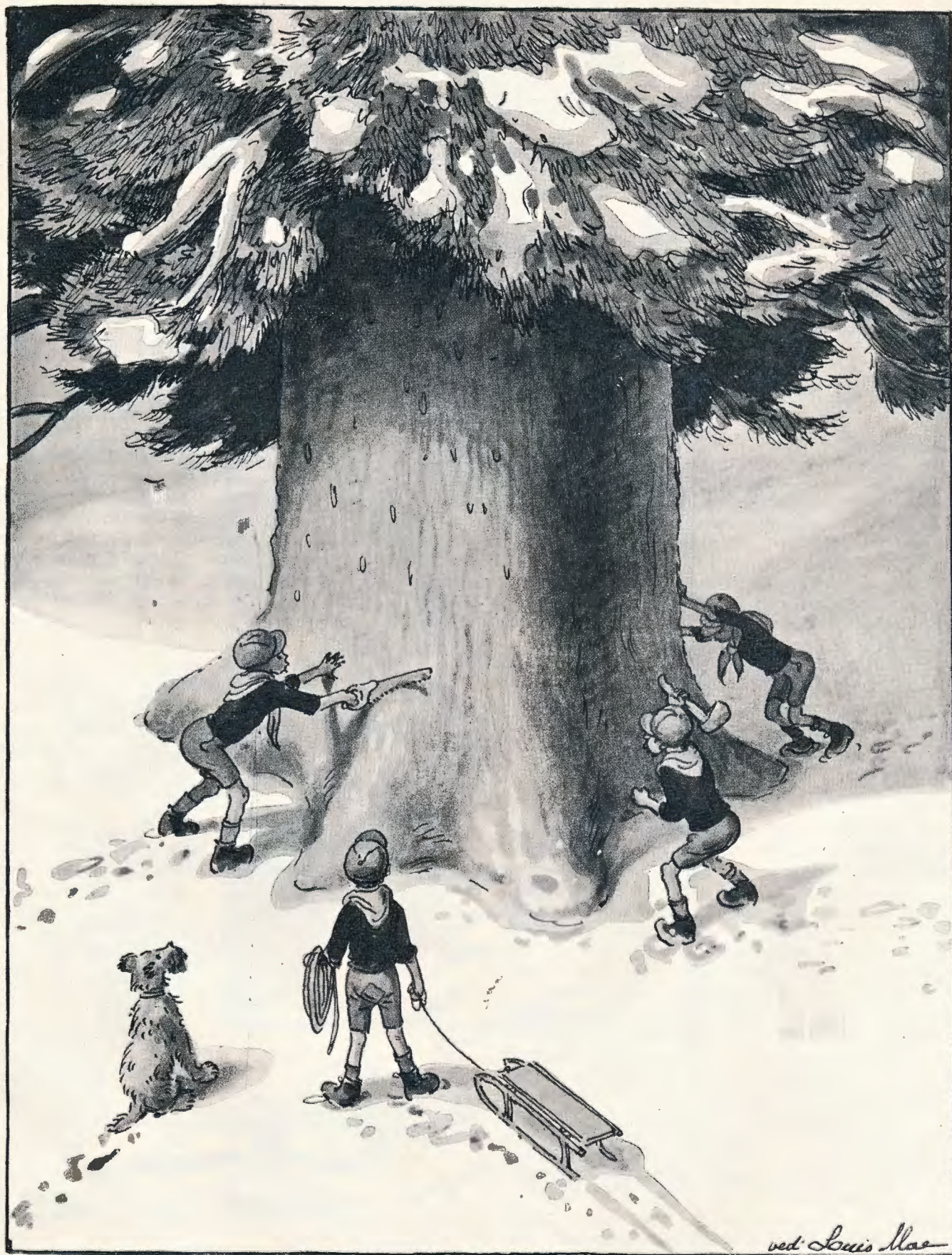
Ak, ak! Det maatte gaa, som det gik. Da det lille Dovendyr havde levet i to Dage og fik at vide af Moderen, at det stadig skulde trække Vejret og blive ved med at trække Vejret, saa gad det ikke mere.

Det skete paa den Maade, at Ungen lod sig dumpe ned paa Gulvet.

Da Moderen mærkede, at den skulde til at dumpe, tænkte hun: Jeg gad se, om den tør. Men da det kom til Stykket, gad hun alligevel ikke — og aner saaledes intetsomhelst om Ungens Endeligt.

(Efter Peter Plys).

ved Louis Moe

Ulveungerne har udset sig et Juletræ

BLADE AF NILLES DAGBOG

FORTALT AF
NILLE SELV—
ILLUSTRERET
AF FREDSBJERG

DA JEG SIDST VAR HOS BARBEREN

»Hør, synes du ikke, at Nille trænger til at klippes?« sagde Moder en Dag ved Middagsbordet! til min Fader. Mor maa jo være langsynet! »Jo, gaa hen til Barber Fris nu lige efter Middag,« sagde Fader i den Tone, som man ikke kan gøre Vrøvl til, og jeg skulde endda have været ude og spille Fodbold hele Eftermiddagen.

Kokosnød (det er altsaa min Hund) og jeg gik til Barberen. Udenpaa stod der et stort Skilt, hvor der stod T. Fris — Barber, Frisør og Fodlæge. Der var ingen i Butikken, da jeg og Kokosnød kom ind, og Fris sagde straks: »Ih, god Dag, Nille, skal du klippes?« »Ja, De er jo ikke Hundeklipper, vel, eller tror De, jeg skal ha' skaaret Ligtørne?« spurgte jeg. »Nej, Fødderne fejler ingenting, det ved jeg,« sagde Fris, »for saa vidt jeg husker, sparkede du en Tennisbold ind igennem et af mine Kældervinduer i Forgaars.« — Av, saa havde han opdaget mig alligevel. »Næh, det var ikke i Forgaars, det var i Baggaarden ud til Gaden. Opdagede De det selv?« spurgte jeg. »Nej, men jeg saa Svend Aage forsvinde omkring Hjørnet, da jeg stak Hovedet ud, og saa kom han i Formiddags for at blive klippet, og saa klippede jeg ham i Nakken med Maskine, du ved den lille, der napper, lige til han fortalte mig, hvem det var. «Og Svend Aage havde endda lovet haar-nakket Tavshed! Uh, hvor han skal faa, naar jeg møder ham!« sagde jeg. »Vær saa god at sidde ned, saa skal jeg straks klippe Hovedet af dig.« Og saa gav han mig det hvide Klippestykke paa, saa man ikke kan røre Armene, det, som man plejer at give de dødsdømte paa. Saa tog han med den ene Haand fat i Hovedet paa mig. Saadan rigtig fat og tog Saksen i den anden, og saa sagde han: »Han er forresten saadan en rar Dreng, Svend Aage, jeg synes ikke, du skulde skælde ham ud, naar du møder ham.« »Av, det gør jeg heller ikke, det kunde aldrig falde mig ind, Fris, slip Haaret! Jeg gi'r ham bare nogle Klø.« »Det gør du vist ikke,« sagde Barberen og tog et ordentligt Tag i Parykken. Det har altid ærgret mig, at man ikke var skaldet eller ganske korthaaret, naar man skulde klippes. »Svend Aage er saadan en rar

Dreng og god Kammerat. Han sagde om dig, at du var en lille Gentleman,« og imens klippede Fris løs paa mig, saa Haaret røg til alle Sider. Det er det, man kalder Haar med Fart eller haard Medfart. Det kan man jo nok kalde en haarrejsende Vittighed!

Saa tog han to Børster, der hang oppe i Loftet i et Par Gummislanger og begyndte at strigle løs paa mig.

»Skal du have noget i Haaret?« spurgte Fris. »Ja Tak, jeg vil gerne prøve lidt forskelligt, lidt fra hver

Og han tog et ordentligt Tag i Parykken.

af alle Krukkerne. For det er Far, der skal betale, naar jeg bliver klippet, og saa skal jeg se at faa det saa dyrt som muligt, for saa sender han mig ikke saa tit til Barberen.» »Nej, du maa nøjes med en af De-lene.» »Naar en af Deres bedste Kunder vil have Haar paa Maden — Haarpomaden — saa gør De Vrvøl. Hvor er De fedtet! Sikken et Held, at det ikke er Dem, der har opfundet Krudtet, for saa var det blevet til Vognsmørelse.» »Hvordan er det med den Rude? Skal jeg skrive den paa din Faders Regning, eller kommer du selv forbi en af Dagene og betaler den?» »Tror De ikke, De kunde faa Plads til den paa Regningen? F. Eks. skrive: Haaret fjernet og en Glasrude indsat. Nej, det kan godt være, den er lovlig gennemsigtig. An En Fodfejl rettet: 2 Kr. 50 Øre? Tror De ikke, den gaar?»

Nu ringede Butiksdøren, og Kokosnød bjæffede hen til den. Det var en Herskabstjener, der kom ind i Butikken. Fris gik hen og snakkede med ham. Lidt efter kom han hen til mig. »Hør, Nille — det er en af mine allerbedste Kunder, der skal ud i Selskab, og vil gerne barberes hjemme. Har du ikke Tid til at vente saalænge?» »Jo, det vil jeg nok, men jeg vil ikke klippes igen, hvis Haaret er vokset ud, inden De kommer tilbage.» »Nej, du behøver ikke at være bange. Hvis jeg kan se, at dit Haar er vokset, til jeg kommer igen, skal du faa 5 Kr. af Kassen. Du kan forresten passe Forretningen for mig, medens jeg er væk, saa kan det gaa lige op med den Rude, du ved nok. Og hvis der kommer Kunder, skal du bare lade dem vente. Jeg er her om et Øjeblik.» Saa tog han en anden Frakke paa og gik sin Vej.

Saa sprang jeg op fra Stolen — der kunde jeg jo ikke sidde og passe Forretningen — og spadserede lidt rundt. Jeg tog Frisørkaaben af. Først maatte jeg sætte mig ind i Bedriften, og derfor gav jeg mig til at studere Ugeskrift for Barberer. Men det kan vist ikke hænge rigtigt sammen, for der var nu bestemt ingen Skæg ved de Artikler. Derfor satte jeg mig ned og skrev et Brevkort, hvori jeg opsagde Abonnementet fra den første. Paa Bagsiden af Kortet skrev jeg en Notits til Bladet om, at alle Barberstuer burde lukkes hele April Maaned igennem, da det er vanskeligt at barbere i den Tid, der er Knopper. Jeg ved ikke, om der senere er kommet Svar. Saa gav jeg mig til at undersøge de forskellige Flasker med Sprit og Odakolonje. Der var ogsaa en Flaske, hvor der stod udenpaa, at det gav Haaret en enestaaende Vækst og Tykkelse.

Det lød meget muligt, for det var noget fedt, væmmeligt noget. Pludselig fik jeg Øje paa Kokosnød, der laa og sov oppe i Kurvestolen. Og jeg har altid hellere villet have en langhaaret Terrier end en korthaaret, for Far siger, at de langhaarede er bedst til at fange Rotter — og saa smurte jeg Kokosnød ind over det hele med det Hvalfedt eller Kokospalmin, eller hvad det nu var for noget. Saa sad jeg i fem Minutter og ventede paa, at Kokosnød skulde blive langhaaret, men da det trak ud — altsaa ikke Haaret, men Tiden — saa gik jeg hen og saa paa flere Flasker.

Kokosnød lignede et Paaskelam.

— Først fandt jeg en lang Stang Voks, og saa kom jeg til at tænke paa, at Fris havde lovet mig, at hvis mit Haar var vokset, naar han kom tilbage, saa skulde jeg faa 5 Kr. af Kassen. Og saa voksede jeg Haaret saadan ind, at der ikke var mere tilbage af det — og heller ikke ret meget af Stangen.

Det blev aabenbart en fin Dag. Da jeg var færdig med det — næsten da — hørte jeg et Brag fra Værelset inde ved Siden af. Det var Kokosnød. Men sikken han saa ud. Han var bleven ulden over det hele. Han lignede et Paaskelam af dem med Flag paa Ryggen. Det maatte være Haareliksiren, der havde virket i Mellemtiden. Men saa kom jeg i Tanker om, at naar han var bleven laadden, saa vilde jeg hellere have ham lavet om til en Puddel, for de er saa kloge, og derfor gik jeg hen til Hylden, hvor Flaskerne stod og tog den sorte Haarfarve. Saa fik jeg fat paa Kokosnød, men da jeg skulde farve ham, saa opdagede jeg, at han bare var sprunget op i Kurven med Sygevat, og saa var Vattet hængt fast, fordi han var smurt ind i dette her Hvalfedt, og da jeg tog Vattet bort, saa var Kokosnød helt korthaaret underneden. Kokosnød var voldsom levende; den sprang op og ned paa Gulvet, som om den havde faaet elektrisk Stød. Men den var jo ogsaa ladet med flere Kilo Vat. Jeg selv sprang osse rundt, og saa fandt jeg Fris' Barberfrakke. Den tog jeg paa, og sikken et Held, at jeg havde taget mine lange Bukser paa, for nu lignede jeg en rigtig Barber- og Frisørmesterlærling. Men jeg saa alligevel lidt ungdommelig ud, og saa gik jeg hen og tog noget af mit Haar, der laa paa Gulvet, og det klistrede jeg fast med

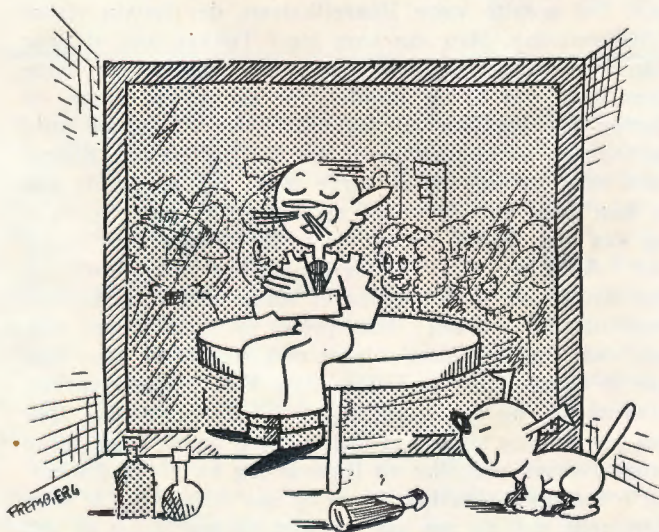
Hvalfedtet som Overskæg. Det klædte mig i Grunden nydeligt, jeg tror, jeg vil lade mit Skæg staa, naar jeg gaar hjem. Det var maaske saadan, at Haareliksiren skulde anvendes.

Bare der nu kom en Kunde, saa skulde han se Skæg og Ballade. Men det lod ikke til, at det var en Butik, hvor der var meget at bestille, for det eneste, der kom, var en Dreng, der spurgte, om han maatte laane Telefonen. »Kan du komme ud,« sagde jeg, »Telefonen er ikke til at pjanke med. Kan du komme ud,« og saa raabte jeg saa stærkt, at jeg tabte noget af Overskægget.

Henne i Vinduet var der en af de her Hylder, til Parfume og Barbersæbe og Koste, som drejede rundt hele Tiden med Maskineri. Saa tog jeg alle Sagerne bort fra Hylden og kravlede selv derop i Stedet for. Det gik udmærket. Fris, han har sagt, at i de vanskelige Tider, hvor alle Folk barberede sig hjemme, var det saa svært at faa det til at løbe rundt. Men maaske er Fris for tung til saadan en lille Hylde. Mig var den sagtens stor nok til, og Kokosnød stod nede paa Gulvet og hylede, fordi den ogsaa vilde op. Det har altid ærgret mig, at Folk ikke kan bruge deres Øjne. Jeg tror nok, at der var 10 Mennesker, der gik forbi Vinduet uden at opdage mig. Tilsidst var der en, der standsede udenfor Butikken og gloede paa mig. Jeg gloede igen. Men ellers sad jeg lige saa rolig, som man kan, naar man kører rundt. Nu kom der flere til, og allesammen pegede de paa mig. Men jeg sad med Armene over kors og lod, som om jeg var af Voks, over det hele — ikke bare i Haaret. Bagerst i Klumpen saa jeg Agnes og Villy. De stod ogsaa og gloede paa mig og sagde: »Hvor er han udmærket lavet, han ligner fuldstændig en levende,« og da de havde staaet lidt, saa gik de. Pludselig opdagede jeg Svaager og H. P., de stod og grinede udenfor Vinduet. De havde kendt mig igen. Lige med et brølede de: »Nille!« »La' vær og forstyr mig, jeg er Skilt.« »Ja, du er ikke alene skilt, du er ogsaa sat forkert sammen,« for mit Overskæg var gledet ned paa den ene Side. »Nu kom-

mer vi.« Saa løb de ind i Butikken. Jeg sprang ned af Karussellen og stillede mig op for at modtage dem. Først stak de Hovedet ind for at se, om Fris var hjemme, og saa kom de ind — meget høflige med Hatten i Haanden. »Hvad kan jeg være til Tjeneste med?« spurgte jeg. »Nille, maa vi hjælpe dig med at passe Butikken?« »Vil De ikke tage Plads, mine herrer,« og saa pegede jeg paa H. P., »maaske klippes rødhaaret med en rusten Træsaks?« »Den er gammel!« »Nej, det er en helt ny Saks, den bliver nemlig brugt meget sjældent. Det er kun, naar Folk har saadan en grumset Haarfarve som den Herre der til venstre, at de vil klippes rødhaarede.« Nu blev H. P. gal i Hovedet. »Nu skal du snart tage mig i Agt,« sagde han. »Naa, d'Herrer gaar paa Jagt, ja, saa trænger de maaske mest til en kold Afvaskning i Hovedbunden,« sagde jeg, og samtidigt trykkede jeg rent tilfældig paa en Knap, der faar Vandet til at springe. En dejlig tyk Straale! Den ramte Svaager lige midt i Ansigtet med et Plask, saa han kom til at træde i Kokosnød, der laa lige bag ved. Og H. P. og han blev helt rædselslagne, da de opdagede, at den Vatbunke var en Hund, saa de styrtede ud af Stuen. Det var, hvad man kalder en straalende Sejr. Alligevel ansaa jeg det for det klogeste at sikre mig for et Overfald. Det kunde jo være, at de to paa en eller anden Maade havde ondt i Sinde, og derfor satte jeg mig ned og spekulerede.

Pludselig fik jeg en god Idé. Jeg sprang hen til Telefonen og slog op for at se, hvad for et Nummer Svaagers Fader har — Svaagers Fader er Bager. »Hallo, det er Svend Aage her,« sagde jeg. »Jeg vil bare fortælle, at jeg ikke kommer hjem til Middag i Dag,« »Hvad siger du, du skal ind til Byen med nogle Regninger for mig i Eftermiddag,« sagde Bagermesteren. »Ja, det kunde du li,« sagde jeg, »tror du, jeg vil styrtede Byen rundt bare for at indkassere sølle 2 Kr. og 50 Øre i Sedler paa Frederiksberg. Sidste Gang var Parcelbroen oppe, saa jeg maatte staa og vente i 3 Kvarter. Det er næsten en hel Alen.« »Du kan tro, du skal faa, naar du kommer hjem,« sagde Bagermesteren, »din vanartede Unge.« »Vil du ikke hellere have en Kommenskringle, for mig faar du ikke fat i foreløbig,« og saa lagde jeg Røret paa. Lidt efter saa jeg Svaager og H. P. komme luskende om Hjørnet. Jeg lod, som jeg var ved at slibe en Barberkniv — og enten blev den morderlig skarp eller osse var den det i Forvejen, for jeg skar min ene Finger temmelig dybt. Saa vikledede jeg et langt Bind, jeg fandt i en Skuffen, omkring Tommeltotten. Nu kom de ind. »Hvad, har du skaaret dig?« spurgte H. P. »Ja, jeg er nu og fremdeles Deres stadig forbundne T. Fris, Barber, Frisør og Fodlæge,« svarede jeg og rakte Fingeren i Vejret. »Det gaar nok over igen, sagde Manden, da han brækkede Benet,« sagde Svaager. »Forøvrigt skulde jeg bede den Herre der med Nakkeskilningen — for Barberen havde klippet Svaager lige saa tæt som en Billardkugle, om elskværdigst at ringe hjem til sin Fader, hvis han kom her forbi.« »Hvad mon han vil mig?« tænkte Svaager, og saa ringede han op og sagde: »Det er Svend Aage her.« — Men saa sagde han ikke mere.

Jeg sad med Armene over kors og lod, som om jeg var af Voks.

Jeg kunde høre, at han blev helt bleg af Sindsbevægelse. »Ja, nu kommer jeg,« sagde han, og saa tog han sin Hat og sprang ud af Døren. H. P. kan jeg sagtens klø, saa lidt efter sprang han ogsaa ud paa Hovedet.

Nu havde jeg faaet ryddet Forretningen, hvis der skulde komme andre fine Kunder, men foreløbig var der stille. Saa trak jeg to Børster, der hang i Loftet, ned og bandt dem sammen og satte mig til at gynge i dem. Det var en morderlig krasbørstig Gyngetur. Fra Spejlet fløj jeg over til Døren og saa tilbage til Spejlet igen, og hele Tiden fløj jeg samtidig op og ned, fordi Snorene var af Gummi. Kokosnød løb nedenfor og bjæffede og vilde med op. Jeg kiggede paa Kokosnød, og derfor opdagede jeg slet ikke, at der var en Herre, der lukkede Døren op og kom ind i Barberstuen, før jeg sejlede hen imod ham med et mægtigt Hiv og Sving. Det var Rektor Ris. I næste Øjeblik satte jeg begge Benene ind i Maven paa ham, saa jeg plantede ham op ad Væggen ligesom en anden Slyngeplante.

»De ma meget undskylde, Hr., men jeg havde glemt at laase Døren. Jeg var bare ved at foretage den af Ministeriet paabudte Styrkeprøve af Børster. Det er saadan en Elevatorprøve, forstaar De. Det er for ikke at risikere, at en Kunde en Dag faar Børsterne i Hovedet.« »Hvor er Deres Mester henne?« »Han er ude til en Hjemmebarbering,« sagde jeg, »men hvis De vil sætte Dem ned og vente en halv Timestid, saa kommer han om et Øjeblik.« »Mit Navn er Rektor Ris. Jeg har ikke Tid til at vente, saa maa De hellere barbere mig — hvis De kan.« »Ork ja, det er saamænd kun et Par Minutter siden, jeg arbejdede paa egen Haand,« sagde jeg, og saa saa jeg paa min daarlige Tommelfinger. »Naa, tag saa fat, lad det blive til noget,« sagde Rektor. Jeg fik en Serviet, og Sæbeskum laa der i Skaalen. Saa smurte jeg ham ind over det hele. Jeg tror nok, at han vilde protestere et Par Gange, men hver Gang, han lukkede Munden op, øste jeg den fuld af Sæbeskum. Nu har han saa tit stoppet Munden paa mig, saa skal jeg da for en Gangs Skyld faa ham til at tie stille. Saa tog jeg Kniven — den skarpe, jeg havde prøvet før, og begyndte at skrabe. »Jeg synes, De sagde, at De hed Fris, er De maaske i Familie med Barberen,« sagde jeg snedigt. »Nej, ikke Spor, jeg hedder Ris og er ikke i Familie med nogen.« »Det kan De rigtignok være glad ved, for ellers var De nok i Familie med ham oppe paa Skolen, og det skal være en sur Rad, efter hvad Drengene siger.« »Det er mig selv!« »Er det Dem selv, der siger det? Kender De da Rektor?« »Det er mig selv, der er Rektor.« Der kom den første Flænge — henover venstre Kind. Blodet begyndte allerede at komme. »Nu skar De mig.« »Det skal De ikke bryde Dem om, det er kun et Kødkaar.« En Flænge til. »Saa kender De maaske en Dreng, der ofte kommer her paa Barberstuen, lille Nille, Erik Nielsen?« »Skynd Dem nu at blive færdig.« »De kan tro, han tager Dem ofte ved Næsen,« sagde jeg og greb med venstre Haand i Rektors kødfulde Forbjerg. Men hvad var det. Kniven tog fat i noget haardt. Det var en Vorte, Rektor havde paa den ene Kind. Den har altid skæm-

Jeg sejlede lige imod ham.

met ham meget, syntes jeg. Og *rasch* — der fløj Vorten hen ad Gulvet. »Er De gal?« sagde Rektor. »Jeg sætter aldrig mere mine Ben i denne her Butik,« og saa greb han sit Tøj og fløj ned ad Gaden. Han glemte oven i Købet at aflevere Servietten. Lidt efter kom Fris tilbage. Han lo, da han saa mig, og spurgte, om der havde været noget, medens han havde været borte. »Ja — der var en Kunde før, men han lovede ikke, at han vilde komme igen.« Saa viste jeg ham mit Voksværk oven i Hovedet og spurgte ham, om han kunde se, at mit Haar var vokset, og saa lo han mere endnu og gav mig 50 Øre.

I 14 Dage har Rektor ikke været paa Skolen, og Portneren siger, at han sidder med hele Hovedet i Bind. — Saa hvis bare Rektor ikke løber med Sludder til Barber Fris, saa maa jeg sige, at jeg for en Gangs Skyld har haft ualmindelig Glæde af at faa Haaret klippet — med Maskine i Nakken.

Enhver Spejder skal læse:

C. Skovgaard-Petersen:

VIL DU FREM?

11. Udgave: Tegninger af Viggo Bang.
Pris 6,00, indb. 9,00, i Skind 25,00.
12. Udgave: Folkeudgave.
Pris 2,50, indb. 4,00, i Vælskbind 5,00.

UNGDOMMENS BOG

Al vaagen og higende Ungdom tilegnet.
13. Oplag. Pris 4,50, indb. 6,50.

Faas i alle Boglader.

O. LOHSE

ny retskrivnings- reform

de stakkels skoledrenge
de har det alt for haardt,
hvor faar de tid til fodbold
og anden ædel sport,
naar de skal spille tiden
med den slags smaating blot,
hvad der med stort skal staves
og hvad der skal med smaat.

herefter bør vi stryge
de dumme, stumme h'er,
til vem og vad og vilken
der mindre blæk dog gaar,
ja, vorfor ikke smide
en del af ordet væk:
det hal af ord er abso-
fuldstæn aldel tilstræk.

det gælder om at lette
de stakkels unger alt,
og at de tegn skal sætte
er virkelig for galt
nej lad dem have frihed
og giv dem ærligt spil
og lad. dem — sætte tegn?, »der'
vor de har, ly:st. d,e,r... til.:

ja i det hele taget
saa maa vi naa dertil,
at børnene maa skrive
vad og vordan de vil
for dansge skolle drænge
og pir i dannevang
udvigles kuns i frihed
og ønder igge tvang.

Arbøddigt
(1921)

fører alt i

SPORTSBEKLÆDNING OG
SPORTSREKVISITTER TIL

Badminton
Boksning
Bordtennis
Brydning
Cyclesport
Fodbold

Fri Idræt
Gymnastik
Haandbold
Tennis
o. s. v.

POUL HOLM - SILKEGADE 11
TELEFON 3082 - 13382

„Den danske Meis“

Rygsækken med Stativ og
Hoftebøjle, Verdens bedste
Rygsæk-System.

»DEN DANSKE MEIS«
er fremstillet i prima Kva-
litet, og den er dansk!

Det er den store Model,
med 3 udvendige Lom-
mer, Livrem og Pakremme

Kr. 20,50 — 22,50.

Det er Aarets Julegave!

Vintersports-Udstyr

Ski - Skøjter - Kælke - Sweaters

TELTE — LEJR- OG
SPEJDER-UDSTYR

Carl Lønberg, Gothersgade 115, KFUM.
Telf. 9115 DEPOT FOR KFUM. SPEJDERNE Telf. 14653

Jack London: Paa Langfart

(Fortsat fra Side 12).

vurdere denne stolte Anspændelse. De Trækninger af Smerte, der gik henover hans Ansigt, kunde han heller ikke helt skjule.

»Bedækkede med Rim laa Hundene sammenrullede i Sneen, og det var næsten umuligt at faa dem paa Benene. De stakkels Dyr hylede under den hvinende Snært. Kuskene var rasende og blodlystne. De kunde heller ikke faa Slæden løs og komme af Sted, førend Babette, Førerhunden, var skaaret løs fra Koblet.

*

»En skiden Slyngel og en Løgner!«

»Gid Ulykken maa ramme ham.«

»En Tyveknægt!«

»Værre end en Indianer!«

Det var tydeligt, at de var vrede — for det første over den Maade, hvorpaa de var bleven ført bag Lyset — dernæst paa den krænkede Nordlandsmorals Vegne. Her var Ærlighed en Mands vigtigste Dyd.

»Og vi har hjulpet den Æsel, efter at vi havde faaet at vide, hvad han havde gjort.«

Alles Øjne vendte sig anklagende mod Kid, som rejste sig fra den Krog, hvor han havde gjort det bekvemt for Babette, hvorpaa han i Tavshed tømte Bollen til en sidste Omgang.

»Det er en kold Nat, Gutter — en bitterlig kold Nat,« — begyndte han sit Forsvar Sagen noget uvedkommende. »I har alle været paa Langfart og véd, hvad det betyder. Spark ikke til en Hund, naar den er færdig. I har kun set den ene Side af Sagen. En hæderligere Mand end Jack Westondale har aldrig spist af samme Gryde som I eller jeg. I Fjor Foraar gav han alle sine Sparepenge, fyrretyve Tusinde, til Joe Castrell, for at han skulde købe Land af Regeringen til ham. I Dag vilde han have været Millionær. Men medens Jack Westondale blev tilbage i Circle City for at pleje en Kammerat, der havde Skørbug, hvad gør saa Castrell? Han gaar til McFarland og taber alle Pengene. Næste Dag laa han død i Sneen. Og stakkels Jack, der havde lagt Planer om at rejse hjem den Vinter til sin Kone og den Dreng, som han aldrig havde set! I lægger Mærke til, at han tog nøjagtig, hvad hans Kompagnon tabte — fyrretyve Tusinde. Naa, nu er han væk, og hvad vil I saa gøre ved det?«

Kid saa sig om i Kredsen, bemærkede, at deres Ansigter blev mildere, og løftede saa sit Bæger.

»Og nu en Skaal for Manden, der er paa Langfart. Gid hans Proviant maa strække til, hans Hunde holde sig friske, hans Tændstikker aldrig blive vaade.«

»Ja, og ned med det beredne Politi!« raabte Bettles, medens Bægrene knustes.

Lommebog for
Skoleelever
Pris 1 Kr. 75 øre

GAVEKORT UDSTEDES

KØBENHAVN K.
LØNGANGSTR. 16 TELF. 7616

DEN JULEGAVE SPEJDEREN ØNSKER SIG

DET ER DER, VI ALLESAMMEN HANDLER

Vi har den ideelle

Skistøvle

Ypperlig Pasform,
absolut vandtæt
— ogsaa glimrende

til Vandrebrug

Kr.
24,50

og alt andet Vintersportsudstyr.

Friluftsmagasinet

(Det Danske Spejderkorps Depot)
Skindergade 27 C. 10909 & 11203
København K.

VIDEN OG VIRKE

HANS HVASS: DYRENE I VORE SKOVE
JENS LAWÆTZ: »KØBENHAVN—KALUNDBORG«
HANNA RYDH: LIVET I FARAOS LAND
SOFUS FRANCK: MELLEM SKOVENS STAMMER
LUPLAU JANSSEN: HVAD ER DET FOR EN STJERNE?
HARALD VICTORIN OG
JÖRAN FORSSLUND: VOR EROBRING AF LUFTEN

Næste tre Bind bliver:

FRED. VEDSØ: DANMARK — DET FOLKESTYREDE LAND
ARNE TALLBERG: PAA OPDAGELSESTUR I
MENNESKELEGET
C. A. RASMUSSEN: FUGLELIVET VED VORE STRANDE
Pris pr. Bind: Hefte Kr. 2,25, kartonneret Kr. 2,85

Martins
Forlag

Galoscher & Gummistøvler

Den danske Varmedunk Kr. 4,25

GUMMIMAATTER

Voxdug til Køkken- og Spiseborde

VALD. FOERSOM

AMAGERTORV 27 • KØBENHAVN K.

Telf. Central 4310 & Byen 4310

E. PARSHØJ

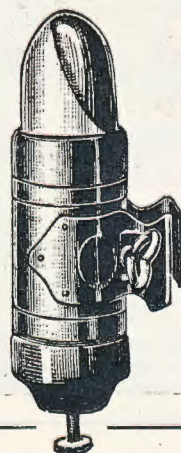
GULD- & SØLVSMED

Fru B. Parshøj
Haandværker-
foreningens
Sølvmedaille
for
Gravering
1910

PRÆMIER
JUBILÆUMSGAVER

ØSTERBROGADE 98

TELEFON: CENTRAL 2598

BRUG

NEFA

LYGTER OG ELEMENTER

Titusstager
Kristusfigurer
Krucifiks
lysende Kors
Lys i alle Størrelser

Dans
Paramenthandel
København K.

N. F. U. M.s Bygning - Søthersgade 115 A¹

Ved at gennemtænke nedenstaaende Paastand

vil De — dersom De kender Kristeligt Dagblad — indse Rigtigheden af Paastanden. Det næste Skridt vil da naturligt være, at De bestiller Bladet. Og det er ikke dyrt, idet det kun koster

6 Kroner i Kvartalet — 2 Kroner om Maaneden

Bladets Stilling er:

Partipolitisk ganske uafhængig,

Kirkeligt positiv og selvstændig,

Økonomisk frigjort fra Privatinteresser,

Det søger i alle Forhold at vurdere og handle i Lydighed overfor Guds Vilje og er derfor Menighedens eget Dagblad. — Derfor bør Menigheden — uanset mulig øjeblikkelig Uenighed i Synspunkter — slutte op om dette eneste danske Blad i sin Art.

Bladet bringer:

Nyheder fra Ind- og Udland

Udførlige Referater fra alle betydende kirkelige Begivenheder,

Selvstændig Vurdering af den inden- og udenrigske Situation,

Reportage fra Ungdomsarbejdet,

Dagligt Andagtstykke,

Ugentlig Side om Kirkeliv i Ind- og Udland,

Søndagstillæg med kulturelt, fagligt og underholdende Stof

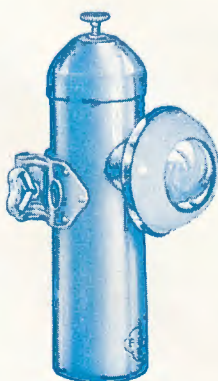
samt hele det almindelige Dagbladstof.

Bladet bestilles

paa Postkontoret eller hos Landpostbudet;
i København: Hos Bladkompagniet eller
direkte ved mundtlig eller skriftlig Henvendelse til

KRISTELIGT DAGBLADS EKSPEDITION

FREDERIKSBORGGADE 5 — KØBENHAVN K. — TELEFON CENTRAL 3598

F.&M.
CYKLELYGTE

**Stærkt lysende
Billig i Brug**

Spejder Telte

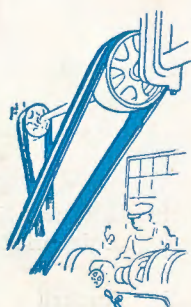
**renses
og vaskes**

Lad os kemisk rense Deres Garderobe! — Smaareparationer er udført, og manglende Knapper er syet il!

Alt hentes og bringes

A/s Hannibal Sander
Emdrup

Telefon: Central 2752 — 2753 — 605 — Søborg 61

Gummiremme,
Transportbaand
etc.

Badehætter

Slanger
af enhver Art

Varmeflasker,
Liggepuder etc.

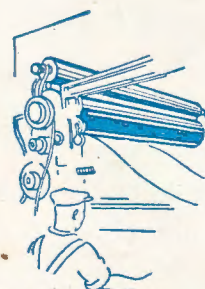
Cyklegummi.

Alt i

„Teknisk“ og „Kirurgisk“

Gummi

Autogummi

Valsebelægning
af enhver Art

Husholdnings-
handsker

Barnevognssnor

Sutter

